

Lord Lister

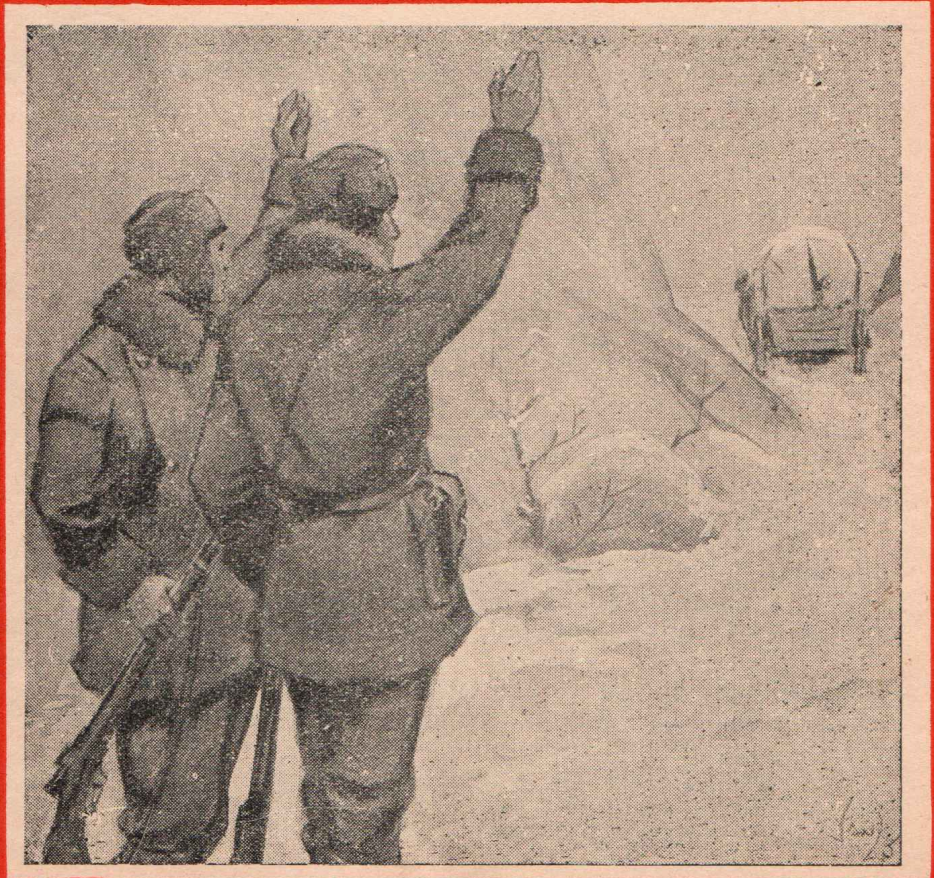
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE BLOKHUT AAN DE JOEKON

N° 2551

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Blokhut aan de Joekon

HOOFDSTUK I.

ER BEGINT SNEEUW TE VALLEN...

Op een ochtend in het begin van november trok een kleine troep ruiters over de steenachtige vlakke, die zich uitstrekt langs de boorden van de Joekon, en die in het westen zowel als in het oosten wordt ingesloten door hoge bergen.

De Joekon is een rivier, die in Canada in westelijke richting naar Alaska stroomt.

De sneeuw lag op sommige plekken, waar de storm van de vorige dagen ze

had samengedreven, tot een hoogte van een voet, en de egaal grijze lucht en de ijzige wind voorspelden nieuwe sneeuwval.

Een van de paarden trok een soort huifkar. Het ging niet zonder moeite, want het paard was blijkbaar vermoeid en de kar kraakte van ouderdom.

De vers gevallen sneeuw was op sommige plaatsen spiegelglad, hetgeen het voortgaan zeer bemoeilijkte.

Onder de huif zaten twee jonge meis-

jes dicht bijeen, die slechts nu en dan enige woorden met elkander wisselden. De ene was een knappe brunette, de andere, haar zuster, was blond. Zij had een lief gezichtje, was vrij wat jonger dan haar zuster, een kind nog bijna en had zich, als om bescherming te zoeken, dicht tegen haar zuster aangevleid.

Zij konden tezamen nauwelijks plaats vinden op de smalle achterbank.

Voor hen, op het stro, dat de bodem bedekte, en met de arm leunend op de voorbank, waarop ook de voerman gezeten was, een boom van een kerel, zat een oude man, blootshoofd, met dun, grijs haar en gesloten ogen.

Aan elke zijde van de wagen reed een man in een korte, warme pels gehuld, de benen gestoken in een lederen broek en met laarzen, die bijna tot aan de knieën reikten.

Die mannen waren John Raffles en Charles Brand, de twee onafscheidbare vrienden. De reus op de voorste bank van de kar was James Henderson, de trouwe metgezel van de twee vrienden, die in normale omstandigheden hen als chauffeur diende. Zij, die daar binnen zo stil in de kar zaten, vermoeid en lusteloos, waren professor Macpherson en zijn twee dochters Suzan de brunette, en Irma de blonde.

Suzan had van Raffles niet verwacht, toen hij veertien dagen tevoren te Prince Rupert zijn reis naar het noorden aanving, dat hij de zorg op zich zou hebben genomen voor de drie mensen, die nu alles van hem verwachtten.

Misschien, onder normale omstandigheden zou het drietal zo goed en zo kwaad als het ging, het einddoel wel hebben bereikt, maar nu was het veel vlotter gegaan.

Professor Macpherson was een echte geleerde, vaak verstrooid en zeker niet in staat zijn dochters te beschermen. Sedert jaren woonde hij in Alaska, nu eens hier, dan eens daar, op zoek naar botanische zeldzaamheden, want zijn specialiteit was plantenkunde. Bijna drie jaren was hij van zijn dochters gescheiden geweest, beiden hadden deel uitgemaakt van een strijkje en zij hoopen eindelijk weer verenigd te worden,

toen Suzan en Irma een contract hadden getekend met een zekere Barrington, eigenaar van een logement en danshuis in Cudahy.

De meisjes wisten echter niet dat zij te doen hadden met een echte bandiet en evenmin, dat de trek naar het noorden een heirleger ruwe kerels zou voortjagen over dezelfde weg, die zij zouden moeten afleggen.

Het was te Cudahy, dat Raffles gelegenheid kreeg, hulp te bieden aan de twee zusters. Het bleek hem daar, dat hun vader, die de meisjes had moeten begroeten bij hun komst, twee dagen tevoren plotseling verdwenen was, zoals een buurvrouw aan Raffles vertelde.

Door een toevallige samenloop van omstandigheden had hij de gedwongen verblijfplaats van de oude geleerde weten te ontdekken, in een kelder onder het logement van Barrington.

Het doel van de laffe vent was duidelijk. Hij had de meisjes, die nu in zijn macht waren, willen dwingen tot heel andere dingen dan musiceren en de vader daarbij willen misbruiken als dwangmiddel. Hij zou zeker zijn bedreiging ten uitvoer hebben kunnen brengen en de meisjes zouden voor goed verloren zijn geweest, als Raffles niet tussenbeiden was gekomen.

Hij bevrijdde de vader, ontrukte de meisjes aan de klauwen van de logementhouder en wist met hen te ontvluchten in het duister van de nacht.

Raffles had geen bepaald doel, hij was gekomen om te jagen. Het had een vacantiereisje moeten worden, maar het lot had het nu eenmaal anders gewild en hij trok nu noordwaarts verder.

Het was zijn voornemen, te trachten, zo spoedig mogelijk Fort Joekon te bereiken, een tamelijk grote plaats, aan de samenvloeiing van de Joekon en een zijstroom. Er ligt daar een garnizoen, in de regel een regiment sterk, onder bevel van een kolonel. Daar zou Raffles de meisjes en hun vader veilig kunnen achterlaten onder de bescherming van een veilig dak.

Hij zag dat de twee meisjes zich tot het uiterste inspanden om flink te blij-

ven, maar zij waren dit leven niet gewend, dat harde ruwe bestaan, het overnachten in tenten, de eindeloze ritten over de vlakten, de schaarse maaltijden, met maar heel weinig afwisseling.

Zij waren nu vijf dagen onderweg en hoogstens nog een dagreis van Circle verwijderd, een plaatsje aan de zuidelijkste punt van een landtong, die daar ter plaatse door de Joekon wordt gevormd. In gewone omstandigheden telt het ongeveer twaalfhonderd inwoners, die echter een zeer vlottende bevolking uitmaken. Het zijn jagers, vissers, kolenbranders, mijnwerkers, gidsen en paardenhandelaars, die op geregelde tijden verder trekken, om dan tegen de lente of tegen de herfst weer terug te keren.

Maar de roep van het goud had weerklonken en duizenden hadden aan die lokstem gevolg gegeven. Het is nu eenmaal zo, dat men onder goudzoekers veel misdadigers van het ergste soort aantreft en thans krioelde het er reeds van op de weinige wegen, die zich door het woeste gebergte en langs de boorden der machtige rivieren noordwaarts uitstrekten en die alle tenslotte moeten uitlopen op de vindplaats van het kostelijke, vurig begeerde goud.

Raffles verlangde er naar, Circle zo spoedig mogelijk te bereiken, want daar wilde hij zijn klein gezelschap wat rust gunnen.

Nadat zij geruime tijd hadden voortgereden, stuurde Brand zijn paard naast dat van Raffles en zei met een blik op de huifkar:

— Wij zullen te Circle tot ieder prijs moeten proberen, een slede en goede honden te krijgen, Edward, als wij ten minste van plan zijn verder te trekken.

— O ja, wij gaan zeker verder, antwoordde Raffles. Ik heb nu eenmaal mijn zinnen gezet op de jacht, maar niet uitsluitend op zilvervossen en otters, op beren en wolven. Er is nog een ander wild, dat mij minstens evenzeer aantrekt. Bedenk eens, Charles, dat er zelfs in de kleinste plaatsen, die wij zullen passeren, onmiddellijk een speelbank is opgericht, ten koste van de goudzoekers

en bedenk verder eens, hoeveel geld de eigenaar van zo'n bank niet zal weten te verdienen.

— En daarvan zou jij een flink aandeel willen hebben? vroeg Brand.

— Wanneer de gelegenheid zich voordoet, waarom niet?

— Nu, ik zou kunnen antwoorden: Omdat wij dan evengoed regelrecht naar Londen zouden kunnen terugkeren en ons op het hoofdbureau van Politie aamelden met de mededeling: Hier zijn wij, zoek maar niet langer; wij hebben er genoeg van en willen ons verdere leven liefst doorbrengen tussen de vier muren van een gevangenis.

— Beste Charles, nu overdrijf je, zei Raffles lachend. De politie is hier nogal schaars en zal het ons zeker niet lastig maken.

— Het is mogelijk; maar dan zullen de goudzoekers en het verdere gespuis die taak wel overnemen. Men staat hier snel met de revolver klaar, en ik geloof dat er goede schutters zijn onder die goudzoekers. Wij hebben het trouwens al ondervonden. Het had maar een haartje gescheeld of reeds in Prince Rupert hadden wij ons leven moeten laten in de handen van Buster Key en zijn vrienden, die het voorzien hadden op de paarden, welke jij bij Dave Croft, de paardenhandelaar besteld had.

— Hij zal het ons niet meer lastig maken; zei Raffles. Morgen hoop ik al te Circle aan te komen en daar zal hij zich niet durven vertonen, want daar is een vaste politiepost. Hij heeft alle reden, om een ontmoeting met die heren te vermijden.

Juist toen Raffles dit gezegd had, begon het weer te sneeuwen.

Met gefronst voorhoofd keek Raffles er naar. Hij was zeer ervaren, want hij had het hoge noorden meermalen in de winter bezocht en hij wist wat het zeggen wilde, als het om deze tijd van het jaar bij vriezend weer begon te sneeuwen. Het kon uren aanhouden, misschien wel de gehele nacht en morgen reeds zou alles onder een witte wade bedekt zijn.

Suzan stak haar hoofd door de kier van de huif en riep vrolijk:

— O, kijk toch eens, het sneeuwt.

— Inderdaad, miss Suzan, het sneeuwt en wij moeten hopen dat het spoedig zal ophouden.

— Geloofst gij, dat het onze reis zal vertragen? vroeg het meisje, dadelijk weer ongerust.

— Als de bui aanhoudt, zeker miss Suzan, antwoordde Raffles ernstig. Met de paarden alleen zouden wij er misschien wel doorkomen, maar zeker niet met de wagen.

Suzan wierp nog een blik op Raffles, op diens strak, ernstig gelaat en toen sloot zij de huif weer, want de wind stak op en het was fel koud. Daarbinnen dacht zij met innige dankbaarheid aan die Engelsman, die zich deze grote offers getrooste voor de drie hem onbekende mensen.

Zij wist het, zij waren een blok aan zijn been en toch uitte hij geen klacht, toch toonde hij zich niet ongeduldig, toch sprak hij altijd op dezelfde hoffelijke toon, alsof hij zich in een nette omgeving bevond en niet op honderden mijlen afstand van de beschavingsgrens.

Hij en zijn metgezellen hadden zelfs hun leven voor hen in de waagschaal gesteld. Hij had het contract in handen weten te krijgen, het schandelijke nooit goed gelezen contract, dat haar aan Barrington bond en het in snippers gescheurd. Zij begreep heel goed, dat Barrington er de man niet naar was, om dit te vergeten of te vergeven. Hij zou wraak willen nemen voor de geweldige vuistslag, die zijn tegenstander hem had toegebracht. Een man als hij zou gemakkelijk handlangers weten te vinden onder het uitvaagsel, dat thans een groot gedeelte van Alaska onveilig maakte.

Daarbuiten sneeuwde het intussen voortdurend door, onafgebroken en met angst in het hart zag Brand, hoe het vermoeide paard reeds grote moeite had de huifkar voort te trekken.

Nog een half uur en toen gebod Raffles halt te houden. Het paard kon niet verder. Men moest trachten, de rijpaarden als trekdieren te gebruiken.

Henderson kwam onmiddellijk van zijn zitplaats en spande het vermoeide

paard uit.

De kleine karavaan had halt gehouden aan de voet van een heuvel, die tot een hoogte van meer dan honderd meter bijna loodrecht uit de vlakke oprees. Rechts breidde zich de vlakke uit tot aan de boorden van de Joekon, die reeds lang dicht gevoren was en gemakkelijk het gewicht van vier bereden mannen had kunnen dragen.

Raffles had deze plek uitgekozen, daar de rots een goede beschutting bood tegen de snerpende noordenwind en ook hier en daar tegen de sneeuw.

Henderson, wiens taak dit altijd was, begaf zich onmiddellijk naar een bosje sparren dicht bij de oever van de rivier en begon daar wat brandhout te kappen. Brand haalde de ketel en de andere benodigdheden te voorschijn en maakte aanstalten tot de toebereiding van het middagmaal, daarbij geholpen door de twee meisjes, die maar al te blij waren, dat zij een tijdje wat beweging konden nemen.

Suzan had zich tot Raffles gewend, die een blik met verduurzaamde levensmiddelen had opengemaakt en vroeg met een zijdelingse blik op haar vader, die rustig in zijn plaid gewikkeld en met de rug tegen de rots geleund, in een boek zat te lezen.

— Geloofst gij, dat die sneeuw ons zal beletten, morgen Circle te bereiken, mijnheer? vroeg zij.

— Ik durf het niet zeggen, zei Raffles. Ik zou aan één kant wensen dat het ophield met sneeuwen en toch, nu het eenmaal bezig is, moest het maar blijven doorgaan.

— Waarom? vroeg Suzan verwonderd.

— Daarom, antwoordde Raffles en wees naar de bodem en naar de weg die zij waren afgekomen.

Van het gebaande pad viel reeds niets meer te bespeuren. Maar wel zag men het diepe karrespoor.

Suzan maakte een beweging van schrik en vroeg:

— Bedoelt gij daarmee, dat gij wenst, dat ons spoor wordt uitgewist?

— Dat hoop ik inderdaad van ganser harte, miss Suzan.

— Gij vreest dus nog altijd dat men

ons zal achtervolgen?

— Dat vrees ik inderdaad. Barrington zal niet rusten, voor hij u weer in zijn macht heeft met of zonder contract en voor hij zich op mij heeft kunnen wreken.

Suzan's stem beefde, toen zij aarzelend zei:

— Men zal ons spoor niet kunnen volgen, want het is onzichtbaar nu het is gaan sneeuwen.

— Inderdaad, de sneeuw beschermt ons thans. Het zicht is slecht, men kan ternauwernood honderd meter voor zich uit zien. Gij moogt echter niet vergeten dat bijna allen die naar Circle gaan de boorden van de Joekon zullen volgen, net zoals wij.

De wind was eensklaps gedraaid en had als bij toverslag, zoals dat vaak in het noorden geschiedt, de nevels weggevaagd en de hemel voor korte tijd

schoon geveegd naar de kant van het zuiden. De zon straalde daarginds over het sneeuwdek en deed het in verblindende witheid blinken.

Suzan zag, hoe Raffles' gelaat plotseling verstrakte.

Hij zette zijn prismakijker voor de ogen en tuurde in de verte. Toen stak hij de twee voorvingers van zijn rechterhand in de mond en liet een snerpende fluittoon horen.

Henderson, die nog altijd met zijn kapmes zwaaide, hoorde het sein en keek op. Raffles wenkte hem.

— Wat doet gij? vroeg Suzan verschrikt. Dreigt er gevaar?

Raffles strekte zijn hand naar de vlakke uit, waarover het zonlicht langzaam voortschoof, om straks weer te verdwijnen en zei slechts:

— Daar komen zij.

HOOFDSTUK II.

EEN VUURGEVECHT

Henderson begreep dadelijk wat er gaande was en liep zo hard hij kon weg, zijn arm vol takken in de steek latend.

Brand, die bezig was met het opstellen van de ijzeren driepoot, waaraan de soepketel zou worden opgehangen, liet verschrikt dit werk in de steek op het horen van het schrille gefluit en vroeg:

— Wat is er? Waarom waarschuwt je Henderson?

Raffles gaf geen antwoord, maar wees opnieuw in de verte.

Juist even voor de zon weer verdween, voor het grijze wolkendek zich weer over de hemel uitstreekte, zag Raffles op een afstand van minstens een uur gaans acht of tien kleine, zwarte puntjes, die zich over het blinkend witte sneeuwdek voortbewogen, zo langzaam dat het scheen alsof zij niet vorderden.

— Zijn zij het?

— Ik hoop dat ik mij vergis, maar ik vrees dat zij het inderdaad zijn, zei Raffles.

— Bereden?

— Neen, zij hebben drie hondensleden bij zich. Ik heb acht, misschien tien man geteld. Wij moeten onmiddellijk maatregelen nemen. James, luister eens goed naar wat ik zeg. Deze twee meisjes moeten, kost wat kost, in veiligheid worden gebracht. De twee achter de kar gebonden paarden hebben bijna niets te dragen gehad en zijn nog vers, maar trekpaarden of niet, span ze voor de

kar en leg de zweep er over. Op twintig mijlen van hier stroomafwaarts, zul je een blokhut aantreffen, welke zeer waarschijnlijk verlaten is. Het is een vluchthut voor pelsjagers en behoort aan Olaf Bergson, de pelsjager. Bewoond of niet, neem er je intrek en wacht op onze komst. Trekken de bandieten hier niet langs, des te beter. Wij zullen hen dan in het oog blijven houden en zelf zo spoedig mogelijk de hut trachten te bereiken. Doen zij het echter wel, wat waarschijnlijker is, dan zullen wij hen zo lang mogelijk ophouden.

Henderson wendde zich om en zei rustig:

— Twintig mijlen stroomafwaarts, de blokhut, de meisjes en de oude heer daar brengen, of de hut bewoond is of niet en daar wachten op uw komst. Ik heb het begrepen, mylord.

— Een redelijke tijd wachten, zei Raffles, de reus met zijn klare ogen veelbetekenend aanziende. Zijn wij er vannacht niet, dan zijn wij door het een of ander opgehouden, maar maak je niet ongerust.

Een ogenblik keken de twee mannen elkander zwiingend aan en toen grepen hun handen in elkaar. In dit ogenblik viel al het verschil tussen de edelman en de man uit het volk weg. Zij waren nu alleen maar vrienden, die op een heel ernstig tijdstip afscheid van elkander namen.

Henderson dacht er zelfs niet aan, een

tegenwerping te maken. Daartoe kende hij het karakter van Raffles te goed. Het leven van die twee jonge meisjes en iets wat voor hun wellicht nog meer waard was, ging hem boven alles, zelfs boven zijn eigen leven.

Zij hadden zich aan hem toevertrouwd en hij beschouwde het als zijn plicht, ze tot het uiterste te beschermen.

De reus had getracht, niets van zijn gevoelens te verraden, maar toen hij de hand van Brand greep, beefde zijn stem en zijn ogen waren omfloersd toen hij op zachte toon zei:

— Als het kan, mijnheer Brand, probeer te voorkomen dat het tot een gevecht komt. Gij zult het niet kunnen volhouden tegen acht of tien man.

— Ik hoop het, James, maar ik denk het niet, zei Brand.

Zwijgend gingen allen nu aan het werk. De twee rijpaarden werden van hun zadel ontdaan en een hunner kreeg het tuig van het vermoeide trekpaard aan. Voor het tweede moest in allerijl een hulptuig worden gemaakt.

De meisjes, bleek maar vastberaden, namen hun plaatsen in de huifkar weer in, en de oude professor, mopperend omdat men hem stoorde, werd half tegen zijn zin op het stro neergezet, zoals men een klein kind in een babybox plaatst.

Henderson overtuigde zich, dat hij zijn revolver bij zich had, tastte nog eens naar zijn patronen en zijn breed mes en legde zijn geweer dwars voor zich.

Raffles was intussen op de kar toegereden, sloeg de slip van de huif terzijde en zei tot de inzittenden:

— Wij zullen nu voorlopig van u moeten scheiden. Maak u niet ongerust, alles komt in orde. Mijn bediende heeft zijn orders.

— Is het absoluut noodzakelijk, dat wij van elkander gaan, mijnheer? vroeg Suzan die doodsbleek was.

— Ja, miss Suzan, het kan niet anders, antwoordde Raffles, gij moet nu aanstonds vertrekken.

— Maar gij spraakt van acht of tien man, dat is een grote overmacht.

— O, het zal wel meevallen, zei Raffles luchtig. De lucht betreft nog meer,

en zij zullen ons misschien niet eens zien. Daarenboven, wie zegt ons, dat het Barrington en zijn mannen zijn? Geef mij uw hand en gij ook, miss Irma. Ik hoop dat het u goed zal gaan, maar gij moet mij beloven, strikt te doen, wat die reus u zal zeggen. Hij kent het land beter dan gij. Verlaat Fort Joekon vooral niet, voor de fortcommandant de toestand veilig acht. En laat u, als gij moet terugkeren vergezellen door een klein escorte soldaten.

— Gij spreekt, alsof wij elkander nooit zullen terugzien, zei Irma, die haar tranen haast niet kon bedwingen.

— Men doet ook het verstandigst, zo te spreken in een land en een tijd als deze, zei Raffles met een glimlach. Tot weerziens dan, als gij dat liever hoort. Vooruit, James.

De slip viel neer, de professor had zijn boek genomen, alsof er geen wolke aan de lucht was, de zweep knalde, de paarden trokken aan en de huifkar zette zich in beweging.

Onbeweeglijk staarden Raffles en Brand het voertuig na. Aanstonds zou het verdwenen zijn achter een groot rotsblok, dat de weg scheen te versperren. Nog eenmaal lichtte een kleine witte hand de slip van de huif op en wuifde. De twee achtergeblevenen wuifden terug, zijgend en met strakke gezichten.

Alles was op dit ogenblik tegen Raffles. De sneeuw was in zijn nadeel, want de sterke honden, waarover de tegenpartij beschikte, zouden de sleden veel sneller over de sneeuw voorttrekken, dan de toch reeds vermoeide paarden.

Bovendien was de vlakte bijna kaal, op enkele verstrooid liggende rotsblokken na en er was dus weinig of geen gelegenheid om zich te verschansen. En dan de grote overmacht, waartegen zij het op de duur zouden moeten afleggen.

Zij hadden heel wat munitie verbruikt onderweg en pas te Circle zouden zij hun voorraad kunnen aanvullen. Zij moesten dus zuinig zijn en mochten geen kogel verspillen.

Waren degenen, die daar naderden, inderdaad Barrington en zijn kornuiten,

wat wel als vaststaand kon worden aangenomen dan behoeften zij niet op genade te rekenen. Zij zouden meedogenloos worden gedood. In die tijden rekende men een menschenleven voor niets en dat Barrington hierop geen uitzondering maakte, dat wisten zij zeker.

Tot overmaat van ramp bleek het aldra, alsof de lucht opnieuw zou breken. De winter had pas ingezet en mooi en slecht weer wisselden elkander nog gestadig af. Hield het op met sneeuwen, dan zou hun spoor, als zij zouden willen vluchten al heel gemakkelijk teruggevonden worden.

Hun eigen paarden stonden dicht bijeen, met de kop naar de grond gebogen. Het was duidelijk dat zij leden onder gebrek aan goed voeder. Wat het trekpaard betreft, het was een goed doorvoed dier geweest en blijkbaar alleen maar erg vermoed.

Vlak achter hen verhief zich de steile rotsheuvel. Van deze kant was het onmogelijk die te beklimmen.

Misschien bood de andere zijde daartoe wél gelegenheid en Raffles besloot, dit te onderzoeken, want dan kon men dit gevaarte als een bruikbare vesting dadelijk in staat van verdediging brengen.

— Charles, ik zal hier blijven, om de vlakke in het oog te houden. Onderzoek eens vlug, of de heuvel aan de andere zijde te beklimmen is.

— En als dat het geval is?

— Dan geef je mij het bekende sein.

Brand knikte zwijgend, nam het kleine kistje munitie onder de arm en begaf zich op weg.

Een kwartier lang hoorde Raffles niets, maar toen werd, eerst heel vaag, toen duidelijker een geluid hoorbaar.

Het waren luide, ruwe stemmen, afgewisseld met het schorre geblaf van een paar honden.

Dat waren natuurlijk de sleden. En dat nauwelijks op driehonderd meter afstand.

De atmosfeer was als bij toverslag zo helder geworden dat Raffles duidelijk alles op die afstand kon onderscheiden.

Het waren drie grote sleden, elk met

tien honden bespannen. Achter iedere slede liep een man op sneeuwschoenen, die de voertuigen in het goede spoor hield. Zeven of acht anderen bewogen zich ter zijde van de sleden op hun eigenaardige raketvormige sneeuwschoenen snel voort.

Het was nog niet mogelijk gelaats-trekken te onderscheiden, maar Raffles meende, aan de zware lichaamsbouw van een der eersten Barrington te herkennen. Naast hem ging een neger, die veel leek op de negerkok, die hij tijdens de roof van het contract een ogenblik had gezien.

Vol ongeduld wachtte hij op het sein van Brand. Zou het misschien onmogelijk zijn die rots ook van de achterzijde te beklimmen? Het was een ongelukkig toeval, dat juist nu de nevels waren opgetrokken. Het zou weldra blijken, welke noodlottige gevolgen dit kon hebben.

Op dit ogenblik van spanning klonk, duidelijk verneembaar, het schelle fluitslein van Brand, dat hem aankondigde, dat de jonge man daar boven was. Meteen klonken er snel achter elkaar drie geweerschoten die hem wel is waar niet raakten, maar het trekpaard ernstig verwonden. Het dier stortte op de knieën neer, en stuiptrekte.

Weer twee schoten en de kogels vlogen Raffles nu van zo dicht bij langs de oren, dat hij zich bliksemsnel moest neerwerpen achter het dode paard, want dat was het enige wat hem bescherming bood.

Er was nu geen denken meer aan, zich te verschuilen en te trachten, aan de achterzijde de rots te beklimmen. Daartoe was het nu te laat. De achtervolgers waren tot op hoogstens honderd vijftig meter afstand genaderd en hun kogels zouden hem achterhaald hebben lang voor hij de rots tussen zich zelf en zijn vijanden had.

Wat de twee rijpaarden betreft, hun instinct had hen aangespoord tot vluchten en zij waren, getuigd en wel spoor-slags weggerend.

De troep kwam nader, maar ver kwam zij niet, want Raffles, zich zo dicht mogelijk aandrukkend tegen het

nog warme paardenkadaver, legde de loop van zijn geweer op de schoft van het paard, richtte zonder overhaasting en drukte af.

Het schot was voor Barrington bedoeld, maar miste hem. De kogel trof de man die naast hem ging, midden in het voorhoofd en zonder een kreet viel hij plat voorover en bleef roerloos liggen. Onmiddellijk hield de troep halt en de mannen begonnen wild dooreen te lopen, vloekend en tierend.

Terwijl zij daar nog zo liepen klonken er boven het hoofd van Raffles snel achter elkaar twee schoten, en twee van de achtervolgers smakten neer in de sneeuw.

Een geschreeuw van doller woede klonk over de vlakte en 't volgend oogenblik was er van de achtervolgers niets meer te zien. Zij hadden zich achter de sleden neergeworpen en begonnen vandaar in het wilde weg te schieten, zonder zich de tijd te gunnen om te richten. Driemaal bleef er een kogel in het paardenlijf steken.

Raffles was zo verstandig geen kruit te verspillen, maar Brand had blijkbaar

munitie genoeg om het spelletje voort te zetten en het zou zeker niet lang duren, of de mannen daarginds zouden buiten staat zijn gesteld, Raffles en Brand te volgen, wanneer dezen er zouden kunnen in slagen hun paarden op te vangen.

Regelmatig klonk het geknal van het Remingtongeweer daarboven en telkens maakte dan een van de trekhonden een lichtsprong, midden in het lichaam geraakt.

Dat ging zo tot zesmaal toe, totdat de dieren, die nog overeind stonden, dol van schrik aan hun gespan begonnen te rukken. Twee hunner slaagden er in zich te bevrijden en renden over de vlakte weg, in de richting van de bevroren rivier.

De bandieten slaagden er echter in, door lokken en fluiten de nog overgebleven honden achter de sleden te krijgen, waar zij tenminste veilig waren voor de moordende juiste schoten van de scherpschutters daarboven op de rots.

Toen werd het stil, een dreigende, angstaanjagende stilte...

HOOFDSTUK III.

DE BLOKHUT AAN DE JOEKON

Raffles begreep dat de aanvallers beraadslaagden wat zij zouden doen. Zij waren met elf man gekomen en nu waren zij nog maar met hun achten en dat binnen enkele minuten tijds, zonder zelfs enig voordeel te hebben behaald.

Van de honden waren zij er acht kwijt en dat wil heel wat zeggen op de dertig.

Raffles zelf begreep echter heel goed dat zijn toestand hachelijk was. Hij was van Brand gescheiden en ook hij zou zijn zonderlinge borstwering niet kunnen verlaten, zonder onmiddellijk op een aantal kogels te worden vergast.

Nu en dan vuurde Brand, daarboven, en een paar malen hoorde hij een rauw geblaf. Het was duidelijk, dat mensen en dieren zich niet zo gemakkelijk konden verbergen voor die meedogenloze schutter, die als het ware van boven op de kleine vesting daarginds neerzag.

Zo verstreek er geruime tijd in grote spanning, totdat Raffles, die voortdurend had uitgekeken, eensklaps zag, hoe

er boven een der sleden een stok werd uitgestoken, waaraan een witte lap bevestigd was.

Een stentorstem schreeuwde uit alle macht:

— Wij willen een parlementair sturen. Beloof je hem ongemoeid te laten komen?

— Als hij ongewapend is, wel, riep Raffles terug, zorgdragend zijn hoofd niet te ver boven het paardenlichaam uit te steken.

— Sta je in voor je kameraad daarboven?

— Charles, houd op met vuren, totdat ik zeg dat je weer kunt beginnen, riep Raffles zo hard hij kon. Even daarna klonk boven het antwoord, opgewekt en langgerekt:

— Begrepen.

De stok met witte vlag bleek zich te bevinden in handen van Barrington in hoogsteigen persoon.

Hij moest wel veel vertrouwen stel-

len in de ridderlijkheid van zijn tegenstander, want hij kwam onbevreesd te voorschijn en toen hij een stap of vier gedaan had gespte hij zijn revolvergordel los en wierp deze naast zich in de sneeuw.

Hij kwam op zijn sneeuwschoenen snel naderbij, terwijl Raffles hem echter scherp in het oog hield zonder ook maar iets verdachts bij hem te kunnen zien. Barrington bleef op een afstand van een paar meter staan en riep:

— Leg nu je eigen spuit ook uit je handen, als ik je verzoeken mag. Je ziet dat ik ongewapend ben.

Raffles legde zijn geweer tegen het paard, richtte zich een weinig op tot dat hij op zijn knieën lag en zei toen rustig:

— Dat is niet nodig Barrington, maar ik wil je toch je zin geven. Zeg mij wat je wilt, maar maak het kort, want om je de waarheid te zeggen, spreek ik liever niet met een kerel als jij bent.

De kroeghouder bromde iets terug en begon:

— Je hebt me een stuk ontstolen en vernietigd. Dat contract kun je mij natuurlijk niet teruggeven, maar die twee drommelse meiden wel.

— Als je soms de meisjes Macpherson bedoelt, Barrington, dan zou ik je aanraden, wat beleefder te zijn, zei Raffles kortaf.

— Ik bedoel, wie ik bedoel, zei Barrington ruw, je had geen recht, ze van mij af te nemen. Ik herhaal dus: Mijn contract ben ik kwijt maar de meiden... ik bedoel de dames Macpherson moet ik terughebben. Als jij ze bij mij stuurt en jij laat ons gaan, zonder ons je vervloekte kogels achterna te zenden, dan zal ik het er voor houden, dat wij kiet zijn, en verder geen gevolg aan de zaak geven.

— Barrington, je krijgt de meisjes Macpherson niet terug.

Het gelaat van Barrington vertrok en de kleine vlag in zijn hand ontviel hem bijna toen hij nog een stap naderbij kwam en hees van woede Raffles toebeet:

— Daar zul je spijt van hebben, rotzak. Je denkt zeker dat je hier de sterk-

ste bent, maar dan heb je het mis. Ik heb Buster Key bij mij, dat is ook een vriend van je, en die heeft nog een rekening met je te vereffenen.

— Het is jammer van hem, dat ik hem voor zal zijn.

Snel als de gedachte had de verraderlijke schurk zijn vrije hand achter de rug gebracht en het volgende ogenblik was die hand gewapend met een grote revolver, die hij op een handige wijze door middel van een ijzeren haakje achter een der pijpen van zijn lederen broek had bevestigd.

Raffles kon slechts één ding doen en dat was, zich bliksemsnel bukken en het geweer zoals het daar lag, met doel op schuin omhoog gericht, afvuren. Het was een schot op goed geluk, maar het trof doel, want de kogel schampte de schurk aan de rechter schouder en door de krampachtige beweging die hij maakte faalde zijn eigen schot en de kogel sloeg plat tegen de rots.

Raffles gaf hem geen kans tot een tweede schot, maar reikte zover hij kon naar voren en greep Barrington met kracht bij de knieën, zodat de man het evenwicht verloor en voorover viel.

Van achter de sleden stegen dadelijk kreten van woede op en een der ongeduldigsten schoot zijn geweer af. Die kogel betekende voor Barrington het einde.

Raffles voelde het zware lichaam dadelijk slap worden in zijn greep. De kogel van zijn eigen vrienden was de verraderlijke bandiet dwars door het hoofd gegaan en had hem op slag gedood.

Raffles haastte zich weer te bukken achter het dode paard en Barrington van zich af te werpen, zodat zijn lijk aan de andere zijde terecht kwam en daar nu op zijn rug lag en met wijd geopende ogen opkeek naar de helder blauwe hemel.

Raffles nam de zware revolver op die hem de dood had moeten brengen, en zag, dat er in het magazijn nog vijf kogels zaten.

Het werd wederom stil. Waarschijnlijk beraadslaagden de overlevende bandieten nu over de beste wijze om zich van hun hardnekkige vijand te ontdoen.

Buster Key was er de man niet naar, om de partij al gewonnen te geven en de vrienden van Barrington zouden de dood van hun aanvoerder, die zij aan hun eigen schuld hadden te wijten, zeker willen wreken.

Raffles keek voorzichtig eens om zich heen, totdat ten slotte zijn aandacht werd getrokken door een zwart voorwerp, dat niet ver van hem vandaan lag, half onder de sneeuw bedolven.

Toen herkende hij hem, het was een klein valies, dat aan een der meisjes had behoord en dat zij zeker had verloren. Hij trok het met behulp van zijn geweer naar zich toe, hetgeen dadelijk een nieuw salvo tengevolge had, en opende het.

Er zat niets anders in dan wat toilet-artikelen en twee keurig gestreken en gevouwen beddelakens.

Ondanks zijn toestand moest Raffles glimlachen. Hieruit bleek wel duidelijk de onervarenheid van die twee meisjes. Beddelakens mee voeren op een reis door een land als Alaska, terwijl de winter voor de deur staat.

Geen wonder, dat die lakens nog nooit gebruikt waren. 's Avonds waren de twee meisjes maar al te blij geweest, als zij, alleen maar van de zware schoenen ontdaan, zich in de warme slaapzakken hadden kunnen rollen, en die zouden zij zeker niet gehad hebben, als Raffles daar niet voor gezorgd had.

Hij sloot het valiesje en wijdde toen zijn aandacht weer aan de drie sleden, die daar nu schijnbaar geheel verlaten op de vlakke stonden.

Nu en dan hief Raffles voorzichtig het hoofd op maar het leek wel alsof ginds bij de sleden, alles sliep. Een volstrekte stilte. Zelfs de honden bewogen zich niet en lieten zich niet horen. Misschien hadden zij zich reeds in de sneeuw ingegraven, zoals het de gewoonte is bij deze dieren, die dan niets dan het topje van hun neus boven het sneeuwdek doen uitkomen. Maar Raffles vertrouwde de rust niet.

De bandieten zouden het spel nog niet opgeven, dat begreep hij wel. Zij hadden reeds moeten begrijpen, dat de ~~twee meisjes niet alleen waren vertrok-~~

ken, maar dat een van die drommelse vreemdelingen als voerman op de kar zou dienst doen. Zij hadden dus slechts met twee man te doen en misschien geloofden zij wel, alleen maar wat geduld te moeten oefenen.

Want, zo dachten zij waarschijnlijk, als zij maar wachtten, dan zouden die twee zich spoedig moeten overgeven. Raffles dacht er opeens aan dat Brand daarboven niet alleen van een hevige koude moest lijden, maar zelfs geen korst brood bij zich had om zijn honger te stillen.

Zo snel had de overval plaats gehad, dat hij zelf een meter of twintig verwijderd was van zijn knapzak, die met nog enkele andere voorwerpen aan de voet van de rots lag.

Er moest dus tot iedere prijs raad worden geschapt en dat wel zo gauw mogelijk. Er schoot dus niets anders over, dan de duisternis af te wachten en dan een poging te doen, de vijand te ontsnappen.

Weliswaar hadden zij geen paarden meer, maar dan moesten zij maar gebruik maken van de sneeuwschoenen, die steeds aan een riem over hun rug hingen.

Het werd echter niet volkomen donker, want toen de zon was ondergegaan en de maan wonderlijk helder aan de hemel opsteeg, kon men nog gemakkelijk een paar honderd meter voor zich uitzien, zo goed alsof het klaarlichte dag was.

Raffles keek naar de sleden. Plotse-ling kwam het hem voor, alsof zij een weinig van plaats veranderd waren. Zij stonden nu niet meer dicht bij elkander, maar een weinig verstrooid. En tegelijker tijd leken zij wat naderbij te zijn gekomen.

De bedoeling van deze manoeuvre was duidelijk. Zijn tegenstanders wilden een poging doen, de rots van weerszijden en van voren aan te vallen.

Heel langzaam en zich steeds gedekt houdend, hadden zij de sleden wat verschoven. Binnen een paar uren zouden zij zich zo hebben opgesteld, dat zij Raffles achter het dode paard onder kruis-~~vuur konden nemen.~~

Deze begreep nu, dat er gehandeld moest worden, daar hij anders verloren zou zijn. Hij keek nog eens om zich heen, zoekend naar een redmiddel, toen zijn blik viel op het naast hem staande valies met de twee beddelakens die de meisjes, in hun haast vergeten hadden. Onmiddellijk begreep hij, welk voordeel hij van die witte linnen lappen kon trekken. In ieder geval moest het gewaagd worden, en dat zeer spoedig, anders zou het te laat zijn.

Raffles begon met zijn geweer aan de riem dwars voor zijn borst te hangen, zodat hij zijn beide handen vrij had.

Toen nam hij een der lakens, ontvouwde het behoedzaam, zonder ook maar een tipje van zijn neus te laten zien, en sloeg het zodanig om zijn schouders, dat er van zijn kleding noch van zijn laarzen iets te zien viel. Toen liet hij een vreemd waarschuwingssein horen, dat geleek op het verre snateren van een wilde moeraseend. Brand was gewaarschuwd.

Toen kroop hij van achter het paard weg, en richtte zich op, met de rug naar de vlakke gewend. Hij wist dat de volgende seconde over dood of leven moest beslissen.

De wind had de sneeuw tot bijna anderhalve meter hoogte tegen de voet van de rots aangedreven, en door zich een weinig te bukken, vermeed Raffles, dat zijn witte gedaante afstak tegen dat zwarte vlak.

Voetje voor voetje schoof hij zich voort, telkens het kraken van een schot verwachtend, tot hij, bijna vijf minuten later het uiteinde van de granietmuur had bereikt; nu kon hij met wat meer veiligheid voort gaan, want iedere stap bracht hem niet alleen verder van zijn vijanden, maar ook wat meer buiten het bereik van hun kogels en toen hij na ongeveer vijftig passen voorzichtig het hoofd even omwendde, kon hij de sleden in het geheel niet meer zien.

Hij haalde diep adem en met een zacht lachje gleed zijn hand een paar malen over dat schijnbaar nutteloze laken, dat hem misschien het leven had gered.

Raffles begon langs de helling naar boven te klimmen, tot hij ongeveer half-

weg was. Toen zag hij een onbeweeglijk zwarte gedaante, lang uitgestrekt in de sneeuw op de top. Die gedaante was Brand, die daar, ondanks de felle koude, op zijn post was gebleven, met het geweer aan de schouder, en ieder ogenblik gereed om vuur te geven.

Raffles nam een kleine steen, die onder het bereik van zijn hand lag en mikte die zo zorgvuldig, dat hij Brand tussen de schouderbladen trof.

Deze wendde zich onmiddellijk om, en zag de wuivende hand, die hem scheen te roepen. Vlug liet hij zich op zijn buik achteruit glijden, totdat hij zich ongestraft kon oprichten. Zwijgend drukten de twee vrienden elkander een ogenblik later de hand.

— Jij hebt zeker niets te eten? vroeg Brand.

— Niets. Ik durfde het niet wagen, naar mijn knapzak te kruipen. Als wij onze paarden maar hadden. Jouw knapzak hangt aan de zadelknop van je paard en er zit nog genoeg gedroogd vlees, schapenkaas en meel in om ons tenminste tot aan de blokhut te brengen.

Raffles liet zwijgend zijn blikken over de eindeloze vlakke gaan, geheimzinnig verlicht door de maan en pas heel in de verte onderbroken door het gebergte, toen hij plotseling de arm ophief en naar het noorden wees.

— Daar zijn onze paarden, zei hij. Vlug onze sneeuwschoenen aangesept en getracht, ze op te vangen. Zij betekenen misschien onze redding.

Zwijgend en snel bonden de twee mannen zich de sneeuwschoenen onder en het volgende ogenblik suisdan zij pijlsnel langs de helling omlaag.

Nog altijd hing die vreemde, angst-aanjagende stilte van het poolgebied over de vlakke. Van hun vlucht was nog niets bemerkte.

Een kwartier later waren de paarden zichtbaar. Raffles liet een zachte roep horen en onmiddellijk kwamen de dieren gedwee aanstappen.

Tot zijn grote opluchting vond Brand zijn knapzak in goede staat terug en het eerste wat de twee vrienden deden was hun honger te stillen met een paar handen gedroogd vlees en schapenkaas.

Zij ontdeden zich van de sneeuwschoenen en stegen op. Zonder veel moeite wisten zij de oever van de rivier te bereiken.

Zij waren een heel eind onderweg toen de flauwe echo van een gewerschot tot hen doordrong.

— De bandieten hebben nu zeker het dode paard onder vuur genomen, zei Raffles, maar zij zullen wel gauw hun vergissing inzien. Laat ons voortmaken.

Zwijgend werd vlug door gereden en bijna de gehele nacht, trokken de twee

mannen verder.

Het was weer gaan sneeuwen. Dat was in dit geval een groot voordeel voor hen. Zij namen pas een paar uren rust in een groot rotshol, niet ver van de rivier. Toen zij weer verder trokken, was het bijna dag.

Om acht uur in de ochtend ontwaarde Raffles in de verte het blokhuis van Olaf Bergson.

Tussen de lage heuvels stegen kleine witte wolkjes omhoog en vijf, zes scherpe knallen klonken bijna tegelijkertijd.

HOOFDSTUK IV.

DE STRIJD OM DE BLOKHUT

Er viel niet aan te twifelen, het blokhuis waar de Macphersons een toevlucht hadden gevonden werd belegerd.

De twee mannen dreven hun vermoede paarden voort, zo snel de dieren konden lopen, echter zorgdragend zich niet te vertonen. Dit was mogelijk door zo ver mogelijk de Joekon over het ijs te volgen.

Het houten huis stond op de top van een lage heuvel, en wat meer naar het zuiden begon een reeks van diezelfde heuvels met flauwglooiende hellingen.

Toen zij niet verder durfden gaan stegen Raffles en Brand af en bonden de vermoeide paarden aan een der bomen vast.

Zwijgend laadden zij hun geweren opnieuw en begonnen toen met de grootste omzichtigheid de met sneeuw bedekte heuvel te beklimmen, die voor hen oprees.

Toen zij zich tot bijna aan de top hadden gewerkt, konden zij niet alleen het blokhuis zien, uit het venster waarvan op het zuiden uitziende, juist weer zulk een veelbetekenend wit wolkje opsteeg, maar ook een groot gedeelte van de omringde heuvels.

Raffles zag onmiddellijk dat er uit een van de omliggende bosjes geschoten werd; de knal klonk luid en scherp in de koude, droge lucht.

Onmiddellijk daarop klonken er heel vlug achtereen opnieuw twee schoten, maar nu veel dichterbij.

Twee van de aanvallers schenen zich dus te bevinden op een plek een weinig onder de top van de heuvel gelegen, waarop de twee vrienden zich bevonden.

Toen Raffles zijn kijker voor de ogen bracht had hij aldra, achter een der lage heuvels, en niet zichtbaar van het blokhuis uit, een slede ontdekt met een twaalftal honden, die rustig in de sneeuw lagen en zich van het vuurgevecht tussen de mensen niets schenen aan te trekken.

— Wij moesten nog wat hoger op kunnen komen, zei Brand.

— Dan zal men ons zien, meende Raffles. Maar wacht eens, ik heb hier nog altijd mijn kostbare lakens. Wij zullen ze over ons heentrekken, en zo nog wat hoger trachten te komen.

De lakens werden ontvouwen, de twee mannen kropen er onder en schoven zich nu langzaam wat verder naar de top, tot hun uitzicht aanzienlijk was uitgebreid. Maar de lakens mochten hun zwarte kleren dan verbergen, hun gebruide gezichten waren toch reeds gezien en een kogel vloog zo dicht langs het hoofd van Brand, dat hij het lugubere gefluit vlak langs zijn oor hoorde.

Raffles legde snel zijn geweer aan, en een luide kreet bewees Brand, dat de schutter van zoëven buiten gevecht was gesteld.

Dit was zeker gezien uit het blokhuis, want plotseling steeg daar een soort van zegekreet op, die door niemand an-

ders kon zijn geuit dan door Henderson, want slechts de reus bezat een stemgeluid, dat op verre afstand nog duidelijk te horen was. Er werd dadelijk een heftig vuur geopend naar de top.

— Er zit een kerel in dat bosje, daarginds, riep Raffles, die vlug even had rondgekeken.

— Ik weet het, maar dat is wel een vijfhonderd meter hier vandaan, zei Brand.

— Probeer het toch maar eens, moedigde Raffles hem aan. Een scherpschutter als jij moet het wel kunnen klaarspelen.

Brand koos een andere ligplaats, vanwaar hij het terrein beter kon overzien. Hij bracht zijn geweer opnieuw aan de schouder, richtte zorgvuldig en haalde de trekker over.

Heel in de verte viel een gedaante, de handen omhoog gestoken, plat voorover in de sneeuw, als een omgeworpen kegel.

Het leek wel alsof zich een plotselinge paniek van de aanvallers meester maakte. Het vuren hield eensklaps op, en wel zestig meter lager rende een man met een muts van ottervel op, zo vlug hij lopen kon, weg, om zijn huid in veiligheid te brengen. Het volgende ogenblik was hij achter een rotsblok verdwenen. Een paar minuten later zagen de twee vrienden een tweetal kerels, die haastig een open vlakte overstaken, terwijl zij de derde man droegen, die blijkbaar niet gedood maar slechts gewond was.

Er verliepen nog enige minuten en toen scheen eensklaps het gehele gezelschap compleet te zijn en verscheen bij de slede. De honden werden met slagen en schoppen overeind getrokken, de gewonde werd op de slede gelegd, een paar van de aanvallers namen er in plaats, de anderen bleven er naast lopen, en in een ogenblik was alles verdwenen in een wolk van sneeuw.

Brand had op goed geluk nog eenmaal willen vuren, maar Raffles had zijn geweer omlaag gedrukt met de woorden:

— Niet schieten, Charles. Wij weten

in ieder geval niet, wie die lieden zijn.

— Maar zij hebben toch de blokhut aangevallen.

— Ik ontken het niet, maar zij nemen de vlucht en dat moet ons voldoende zijn. Laten wij nu maar gauw gaan kijken hoe de toestand daarginds is.

— En daarna als het mogelijk is, zo snel mogelijk verder gaan, Edward, want die mannen zijn in zuidelijke richting gevlucht.

— Wat zou dat?

— Niets anders, dan dat het best mogelijk is, dat zij de troep van Buster Key ontmoeten en gemene zaak met de zes bandieten maken.

— Dat is waar, zei Raffles ernstig. En toch is het noodzakelijk dat wij enige rust nemen, de paarden moeten zoveel mogelijk gespaard worden, het is zelfs de vraag of wij die dieren nog wel kunnen gebruiken. De sneeuw ligt hier zo dik, dat zij er tot de knieën inzaken.

Onder het spreken hadden de twee vrienden zich vlug omlaag laten glijden, maakten de paarden los en voerden hen aan de hand naar het blokhuis.

Daar moest men hen reeds gezien hebben, want Suzan en Irma kwamen hen tegemoet, lachend en schreiend tegelijk van ontroering over dit onverwachte weerzien.

Direct daarna kwam Henderson te voorschijn, het geweer nog in de hand, de mouwen opgestroopt ondanks de koude.

— Waar is professor Macpherson? vroeg Raffles na de eerste begroeting en met de handen der beide meisjes nog in de zijne.

— Hij zit in een boek over korstmossen te lezen, mylord, antwoordde Henderson. Hij is heel rustig geweest. Hij zit maar in zijn hoekje bij de haard en heeft zich alleen maar beklaagd over het lawaai, dat gemaakt werd.

— Niemand gewond?

— Niets dan een schampschot, mylord.

Raffles nam Henderson eens nauwkeurig op. Deze had een bloedende striem over het voorhoofd, niet ver van

zijn rechter slaap.

— Is dat het schampschot in kwestie, vroeg Raffles, de wonde beschouwend.

— Neen, mylord, er is nog wat anders gebeurd, ontweek de reus verlegen.

Raffles plaatste de handen in de zijde en keek Henderson strak aan toen hij zei:

— Wil je zo goed zijn, James, mij eens te vertellen, wat er gebeurd is?

De reus kuchte eens, streek verlegen met zijn hand over de kolf van zijn geweer, keek de twee meisjes aan om hulp te smeken en begon:

— Zie u, het was zo. De rit zelf verliep prachtig en was eigenlijk een waar pleziertochtje. Is het niet zo, dames?

— Het was verrukkelijk, zuchtte Irma. Zo romantisch.

— En verder? vroeg Raffles.

— Wel, gisteravond, toen de maan aan de hemel stond, kregen we de hut van Bergson in het oog. Maar er was al iemand in. Nu dat was erg lastig; want voor de dames moest ik onderdak hebben en daarom ben ik beleefd gaan vragen om een plaatsje voor ons in te ruimen. Ik ben helemaal alleen gegaan. Er waren daar zes kerels binnen, die er volstrekt niet hoorden. In de schuur stond een slede met bijbehorende honden. U ziet zelf, dat het een flink, groot huis is, en er was toch zeker wel plaats voor ons. Het is haast niet te geloven, maar zij weigerden, mylord.

— Als ik het niet geloofde, James, dan zouden de latere gebeurtenissen het mij wel duidelijk hebben gemaakt, antwoordde Raffles droog. Ga voort. Zij weigerden dus?

— En heel onbeschoft ook, mylord. Zij zeiden, dat de hut van hen was en dat ik maar op moest hoepelen. Ik zei, dat ik meisjes bij mij had, die bij die koude niet in de open lucht konden blijven. Zij luisterden haast niet naar mij, en werden hoe langer hoe brutaler. Een hunner nam een stuk hout en sloeg er mij mee op het hoofd. Vandaar dat schrammetje. Hij wist zeker, dat er een spijker in zat. Ik bleef doodkalm en sloeg hem alleen maar tegen de grond, zodat hij bewusteloos bleef lig-

gen.

Henderson zag er zo ongelukkig uit, dat Brand medelijden met hem kreeg.

— Je hebt hem toch niet al te erg bezeerd, James? vroeg Brand.

— Dat weet ik juist niet, antwoordde de reus bedremmeld. Hij kan het mij niet zeggen. Hij is nog altijd buiten westen. Hij was zeker een erg zwak, teer mannetje.

Raffles keek Henderson nog eens strak aan, en ging daarop, zonder verder een woord te spreken, de reus voorbij en liep de hut binnen.

Bij de kleine gietijzeren kachel zat professor Macpherson, die ternauwernood opkeek uit zijn boek, en even met het hoofd knikte, toen Raffles binnen trad, juist alsof hij niets anders verwacht had.

Op de ruwe rustbank, met enige dierenvellen bedekt lag een man, maar hij was allesbehalve zwak en teer; het was een stevig gebouwde vent. Hij sloeg juist de ogen op, als iemand die uit een lange bezwijming ontwaakt, hief met moeite een weinig het hoofd op en keek met een verwilderde blik om zich heen, toen kreunde hij pijnlijk, tastte naar zijn zijde en liet zich weer achterover vallen.

Raffles trad op de rustbank toe; de man liet hem kalm begaan, toen Raffles, die hem geheel vreemd was, hem met geoeffende hand begon te onderzoeken.

Het duurde geen minuut of Raffles had ontdekt, dat de man inderdaad vrij ernstig gekwetst was. Hij had een paar ribben gebroken, en enige kneuzingen aan het hoofd en de schouders.

— Zijt gij een geneesheer? vroeg de man ten slotte, toen Raffles zich afwendde.

— Zo kun je mij wel noemen; hoe is je naam?

— Ik heet Owen Lewis. Hoor jij bij die grote vent, die mij zo heeft toegetakeld?

— Ja. En je kreeg je verdiende loon. Jullie staan altijd vlug met je revolvers klaar.

— Ieder is zich zelf het naast, zei de man nors. Waar zijn mijn kameraden?

— Vertrokken, antwoordde Raffles kortaf. Wij hebben hen verdreven. Verroer je niet, zei Raffles hem. Je moet vooral rustig blijven. Wij gaan hier dadelijk weg, en wij zullen je met ons meenemen, tenzij je liever achter blijft en in handen valt van Buster Key en zijn vrienden.

De ogen van de man begonnen te schitteren en hij riep uit:

— Komt Buster hier? Weet je het zeker?

— Allen die naar het noorden trekken, komen langs de hut van Olaf Bergson.

De man keek Raffles een ogenblik schuw aan en vroeg toen langzaam:

— Je bent zeker geen vriend van Buster Key?

— Ik geloof niet dat men het zo noemen kan, antwoordde Raffles. Hij zit ons met zijn kornuiten achterna en ik heb weinig lust om hem hier af te wachten. Ik ben hier gekomen om te jagen, maar niet om oorlog te voeren. Hoe is het, wil je dat ik je naar Circle breng of blijf je liever achter?

De man scheen een ogenblik in beraad te zijn, keek Raffles nog eens aan van tusschen zijn half dicht geknepen ogen en antwoordde toen:

— Ik zal je wat zeggen, vreemdeling. Neem mij maar liever met je mee; zeker is zeker. Je ziet er uit alsof je wel goed voor me zult zorgen en Buster Key is een beetje zelfzuchtig en als er geen plaats zou zijn voor mij op zijn slede, dan zal hij mij kalm hier achter laten met een homp brood en een kaas-korst. Denkt u dat ik weer gauw op de been zal zijn?

— Dat hangt van je zelf af of je rustig verkiest te zijn. In dat geval kan een man zoals jij bent binnen twee weken wel weer meedoen.

— Ik vind het fijn wat je daar zegt, prees Owen Lewis, Raffles monsterend van de punt van zijn laarzen tot aan de muts van otterbont.

Hij scheen over een ander vraagstuk na te denken, voor hij hernam:

— Wat kom je hier eigenlijk doen? Je zegt, dat je komt jagen, maar je bedoelt zeker goudzoeken?

— Ik bedoel wat ik zeg en als je dat niet geloven wilt, moet je het zelf weten. Wij moeten hier zo gauw mogelijk vandaan, want ik wil nog voor het vallen van de avond Circle bereiken.

Op dat ogenblik klonk er uit het aangrenzende schuurtje, dat door een laag deurtje in verbinding stond met de woonkamer van de blokhut een woedend geblaf.

Raffles draaide de wervel terug en opende het deurtje op een kier.

In de schemerachtig verlichte schuur zag hij een slede staan, waar een twaalf-tal hongerige honden brommend en snuffelend rondliepen.

— Van wie is die slede? vroeg Raffles zich omkerend.

— Mijn eigendom, antwoordde Lewis.

— Wil je ze aan mij verkopen?

— Waarom vraag je niet liever mijn benen of armen te kopen, riep Lewis uit. Al telde je er honderd dollar voor neer, je krijgt ze niet.

— Ik was voornemens, er tweehonderd voor neer te tellen, zei Raffles bedaard.

De gewonde man keek hem met open mond vol verwondering aan, en stotterde toen:

— Tweehonderd? Alleen voor de slede?

— En twintig dollar voor iedere hond.

— Top, riep Lewis onmiddellijk. Onder voorwaarde dat je mij met mijn slede naar Circle brengt.

— Dat is afgesproken.

Nu ging het verder alles zeer vlug in zijn werk. Allereerst werden de honden gevoederd, die in de hitte van de strijd geheel vergeten waren. Daarna werd de slede zo goed mogelijk gereinigd, want deze zat dik onder het vuil en men maakte er een plaats voor vrij voor de twee meisjes, hun vader en voor de gewonde, die languit moest blijven liggen.

Het vraagstuk, wat men met de paarden zou doen, leverde groter moeilijkheden, zouden de reizigers zeker ophouden, omdat de sneeuw, pas gevallen en nog niet geheel hard geworden, overal wel een voet hoog lag. Het was echter

hard, de dieren hier onverzorgd te moeten achterlaten en daarom werd besloten, ze zover mogelijk mee te voeren. De huifkar liet men onder het afdak in de steek. Van dit voertuig kon men voorlopig toch geen gebruik maken.

Het was bijna tien uur in de ochtend, toen de kleine karavaan eindelijk vertrok. Owen Lewis lag lang uitgestrekt op de planken, met een deken bedekt, nadat hij door Raffles en door Brand opnieuw verbonden was. Men was reeds enige tijd naar Circle op weg, toen Henderson, die nog weinig gezegd had, op

zijn sneeuwschoenen naast Raffles kwam lopen en hem een beetje bedremmeld vroeg:

— Wat heb ik die kerel nu eigenlijk misdaan, mylord? Wat is er met hem?

— Jij hebt hem een paar ribben gebroken en hem een gat in het hoofd geslagen.

Het gelaat van de reus helderde merkbaar op en hij zei met een zucht van verlichting:

— Wat een geluk. Ik was heus bang, dat ik hem bezeerd had.

HOOFDSTUK V.

EEN ONTMOETING IN CIRCLE

Het is ongelooflijk in welk een korte tijd de lokstem van het goud van een zeer klein plaatsje een wereldstad in miniatuur kan maken.

Circle had werkelijk het uiterlijk van een stad gekregen, in minder dan een maand tijd, sedert de eerste goudzoekers kwamen doortrekken, met hun sleden, hun honden, hun tenten en hun kookgerief.

In allerijl hadden ondernemende mannen de lange rij blokhuzen, die de hoofdstraat vormen, nog wat uitgerekt door er hutten naast te plaatsen, soms in minder dan vierenwintig uur, uit ruw behakte boomstammen opgetrokken, en bestemd als onderdak voor de doortrekkende goudzoekers.

Er kwamen hondenkoopliden, timmerlieden, die nieuwe sleden maakten en ouden repareerden, houders van kleine bazars, maar in de allereerste plaats kwamen de kroegbazen en al degenen die azen op het geld, door gelukkige goudzoekers verkregen. In hun gevolg kwamen de speelbankhouders, de dieven, de lichtkooien, valsmunters, zakkenrollers, kortom, die gehele leger-trein van minderwaardige elementen, die voorttrekt op het voetspoor van het gros, dat bewogen door de zucht naar goud, de strijd gaat aanbinden met de natuur, en de weg naar het hoge noorden.

Circle heeft in normale omstandigheden twee logementen, die tevens kroeg

en danshuis zijn. Op dit tijdstip waren er niet minder dan acht.

De politie was zoveel mogelijk versterkt. Er was pas dezer dagen een schout aangesteld, die drie agenten onder zijn bevelen had. Zij mochten zich niet uit het gehucht verwijderen, waar zij reeds spoedig handen vol werk hadden.

Men was zelfs al overgegaan tot het bouwen van een kleine uit hout opgetrokken gevangenis, waar men zo nodig een stuk of tien man kon opsluiten. De rustige, vaste bewoners van het plaatsje moesten tot hun verontwaardiging constateren, dat die gevangenis al spoedig dag in dag uit, gevuld was.

Van de vroege ochtend tot diep in de nacht weerklonk de hoofdstraat van het geblaf der trekhonden, het geknars der sledenijzers over de hardbevroren sneeuw, het geklap der lange hondenzweepen en het woeste geschreeuw der goudzoekers, die iedere dag bij honderden kwamen doortrekken, op hun weg naar Fort Joekon en verder.

De eigenaars van de danshuizen deden schitterende zaken. Circle telt gewoonlijk heel weinig vrouwen, maar nu waren er wel dertig meer dan anders.

Zij moesten de mannen tot drinken en spelen aanmoedigen, voornamelijk degenen, die reeds weer op de terugweg waren, na daarginds in korte tijd een fortuin aan goud te hebben gevonden.

De meesten trokken van het zuiden

naar het noorden; allen verkeerden in een opgewonden stemming, en lieten gaarne het geld rollen, nu zij het vooruitzicht hadden, misschien maanden achtereen van de buitenwereld te zijn afgesloten.

Het was in dit wereldje, dat de slede van Raffles en zijn metgezellen laat in de namiddag van een koude dag binnentrok.

Owen Lewis werd onmiddellijk, ondanks zijn eigen protest, naar het ziekenhuis overgebracht.

Het gebouwtje was uit boomstammen opgetrokken en de staf bestond uit een geneesheer en twee verpleegsters. Men kon er tien patiënten opnemen en niet één meer.

Raffles betaalde de verplegingskosten voor een week vooruit, en voegde zich toen weer bij Brand en de anderen, na Lewis te hebben beloofd, dat hij de volgende dag nog eens naar hem zou komen kijken.

Raffles wilde hier te Circle enige dagen rust nemen, die zeker wel verdiend waren.

Hij begon met het zoeken naar een goed onderdak, maar dat was lang niet gemakkelijk te vinden, want bijna alle bedden in het kleine plaatsje waren bezet, men vroeg er al buitensporige prijzen voor, en zelfs voor een nachtverblijf op de kale vloer, in een slecht verwarmd vertrek moesten de goudzoekers hoge prijzen betalen.

Ten slotte slaagde Raffles er toch in, voor zichzelf en zijn reisgezelschap logies te vinden. Het geluk was hem daarbij dienstig, want uit het logement, van een Ier, O'Brien genaamd, waar hij aanklopte, vertrokken juist een zestal mannen, die verder trokken.

Voor veel geld en goede woorden kreeg hij een kamer voor zich en zijn twee metgezellen, en een tweede werd door een groot kamerschut in tweeën gedeeld voor de oude Macpherson en zijn dochters.

De oude geleerde vond trouwens alles, wat men besloot, best, mits men hem maar in het bezit liet van zijn dierbaar boek, zijn botaniseertrommel, zijn vergrootglas en zijn ontleedmesje. Hij

was zelfs verrukt, steeds verder naar het noorden te gaan, want men had hem medegedeeld, dat er daarginds op vele stammen van dennebomen een woekerplant was aangetroffen, een soort schimmel, die hij nog niet kende.

Het eerste wat Raffles deed, was de paarden met niet al te groot verlies aan de schout te verkopen, die tevens het eerzaam beroep van paardenhandelaar bleek uit te oefenen. Verder wist Raffles twee verse honden machtig te worden.

Het was reeds bijna geheel donker, toen hij naar het logement van O'Brien terugkeerde.

De logementhouder stond, in zijn dikke pels gewikkeld, boven aan de trap, die naar een soort veranda voerde, en knikte zijn nieuwe gast zwijgend toe.

Het gezicht van de Ier beviel Raffles maar half, hij had echter geen keus gehad en over enige dagen hoopte hij weer verder te kunnen gaan.

Raffles ging, zodra hij binnen was, de trap op naar de enige verdieping en ging de logeerkamer binnen, waar allen bijeen waren voor het middagmaal.

Suzan en Irma hadden die namiddag enige uren gerust en zagen er opgewekt en vrolijk uit, ondanks de hevige koude.

— Alles is in orde, kondigde Raffles aan. En nu heb ik iets te zeggen, hetwelk hoofdzakelijk mijn twee vrienden aangaat. Ik heb de tronie van onze hospes eens goed bestudeerd en die zegt mij weinig goeds. Wij zijn echter wel verplicht om hier te blijven. Het logement zit vol ruwe, onbeschaafde kerels. Ik zal jullie dus op het hart moeten drukken, voorzichtig te zijn en geen aanleiding te geven tot getwist. Laten wij de andere gasten zoveel mogelijk uit de weg blijven, dat is het beste wat wij kunnen doen. James, dit geldt vooral voor jou. Je zult je handen en ook je tong in toom moeten houden.

— Het zal misschien het best zijn, als ik geen voet buiten deze kamer zet, mylord, stamelde de reus. Want er zijn werkelijk kerels bij, die je aankijken op een manier, dat je vingers ervan beginnen te jeuken.

— Ik wil je niet tot gevangenschap

veroordelen, hernam Raffles, maar mij dunkt dat de gedachte aan deze twee jonge dames je wel tot voorzichtigheid zal aanmanen. Wij zijn hier als het ware in een heksenketel en het minste woord is soms voldoende, om een woordenwisseling te veroorzaken, die ernstige gevolgen zou kunnen hebben.

Op dat ogenblik werd op de deur geklopt en een soort kelner, zwart als een pas gepoetste kachel begon de schotels binnen te brengen, die van tinnen bordes moesten worden genuttigd. De maaltijd was heel eenvoudig maar na al die weken van gedroogd vlees, aan het spit gebraden sneeuwhoenders en gecondenseerde melk, smaakte de goed gekookte lamsbout uitstekend. Er waren zelfs aardappelen en gestoofde groenten. De meisjes vonden het een godemaal en zij waren weer even vrolijk en opgewekt als bij de aanvang van hun tocht.

Later in de avond, toen Brand een ogenblik het vertrek verlaten had, kwam hij terug met een ernstig gelaat.

Zodra hij kon, nam hij Raffles een weinig ter zijde en zei snel, op zachte toon:

— Buster Key is hier.

— Te Circle? Ja, dat hadden wij kunnen verwachten.

— Het is erger. Hij is in het logement en O'Brien schijnt hem heel goed te kennen.

— Dat is zeker erg. Spraken zij openlijk met elkander?

— Dat wil zeggen, ik verraste hen, terwijl zij in een donker hoekje met elkander stonden te fluisteren, menende dat niemand hen kon zien of horen.

— Maar jij hebt zeker wel iets gezien en gehoord? vroeg Raffles.

— Ik kon niet dicht genoeg bijkomen om te verstaan wat zij zeiden. Het duurde trouwens maar heel kort, toen gingen zij van elkander.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verdiept, want hij begreep volkomen de ernst van die mededeling.

Maar wat konden die twee in hun schild voeren? Zij zouden het toch niet wagen, in deze stad, waar een politiepost was, een aanval te doen op drie

welgewapende vreemdelingen, Engelsen nog wel? Daaraan zou de Ier toch zijn eigen logement niet wagen.

Toch begreep Raffles dat er iets tegen hen ondernomen zou worden; dat stond nu wel vast.

— Zeg nog maar geen woord tegen de meisjes. 't Zou hen te zeer verschrikken, zei hij.

— Wij moeten toch iets doen. Kunnen wij niet reeds van nacht verder gaan? vroeg Brand ongerust. Zij weten of vermoeden, dat jij in dat lederen valies daar, heel wat geld bij je hebt, en wie weet wat de schurken van plan zijn?

— Charles, de honden worden mij pas morgen geleverd, en het hele span moet nog minstens een dag rust hebben. Over ons zelf spreek ik niet eens. Ook vergeet je, dat onze slede bij de smid is, die er nieuwe ijzers zal onderzetten. Wij moeten enige dagen hier blijven en zullen oppassen, ons niet bloot te geven, geen twist te zoeken en dan zullen zij het niet wagen ons aan te vallen.

Toch werd Raffles aangevallen, maar op een geheel andere manier als hij verwacht had.

Het kon ongeveer een uur later zijn, en allen zaten bijeen in de verwarmde kamer, pratend over botanie, over de jacht, over goud, en over het leven te Londen, toen er snelle voetstappen weerklonken in de smalle gang, en er het volgende ogenblik hard op de deur werd geklopt.

De eerste beweging van de drie mannen was er een in de richting van hun revolvertas, die zij zelfs nu niet hadden willen afleggen.

Voor nog iemand iets had gezegd, ging de deur open en de schout van Circle trad binnen, een breedgeschouderd man, de benen in hoge kaplaarzen gestoken en een korte pels die op de voet werd gevolgd door twee van zijn assistenten.

Hij bleef met de kruk van de deur een ogenblik in zijn hand staan, liet zijn ogen over het kleine gezelschap gaan, tot dezen bleven rusten op het gelaat van Raffles, die hij onmiddellijk als de aanvoerder van het gezelschap scheen te beschouwen.

— Uw naam, vreemdeling, vroeg hij kortaf.

— Ik ben Lord Wolverton uit Londen, dit is mijn secretaris en vriend, en die reus is mijn chauffeur, James Henderson. Mag ik vragen waarom gij onze namen wilt weten, schout?

— Dat zult gij direct horen. Gij wordt beschuldigd van doodslag.

Dadelijk flitste het Raffles door het hoofd: dit was het werk van de verraderlijke Buster Key. Dit was zijn manier om wraak te nemen.

Raffles antwoordde rustig:

— Inderdaad heb ik, op mijn weg hierheen, een man gedood en misschien zelfs wel meer, maar dat was geen aanslag, dat was zelfverdediging.

— Het was geen eerlijk gevecht. Het was moord, zei de schout bars. Er zijn getuigen geweest.

— En wie zou ik dan gedood hebben? vroeg Raffles, ofschoon hij het reeds meende te weten.

— Je hebt Barrington vermoord.

— En om welke reden zou ik dat gedaan hebben?

— Ze zeggen, om je van zijn sleden en van zijn honden meester te maken, of omdat je hem haatte.

— Die motieven lopen nog al sterk uiteen, zei Raffles schouderophalend. Wie heeft mij aangeklaagd?

De schout ging een weinig ter zijde en nu werden achter hem en zijn assistenten de gemene tronies zichtbaar van Buster Key en drie van diens vrienden.

— Dit zijn de mannen, die je aanklagen, zei de schout op Key wijzend, die onbeschaamd naar voren trad.

Raffles wierp de vent een koele verbaasde blik toe en zei minachtend:

— Het verwondert mij, dat u geloof hecht aan de verklaring van een vent als Buster Key. Barrington werd inderdaad gedood, echter niet door mij, maar door deze man, of door een van zijn metgezellen. Ik weet niet wie het schot loste. Ik zal u de zaak uiteen zetten.

— Zij willen er een eed op doen, riep de schout.

Raffles deed een stap achteruit en zijn trekken werden hard. Hij begreep nu pas de omvang van het gevaar dat

hem dreigde; de ellendelingen deinsden dus zelfs niet terug voor een meened.

— Als zij dat doen, dan begaan zij een zware misdaad, zei hij ernstig. Ik zal het u verklaren.

— Dat kunt gij op mijn bureau doen, zei de schout kortaf. Ik ben verplicht je te arresteren.

Het woord was nog niet uit zijn mond, of Henderson deed dreigend een stap naar voren, hetgeen tot gevolg had, dat de mannen van de schout dadelijk hun revolvers ophieven.

Raffles maakte een afwerend gebaar en zei rustig:

— Laat dat James. Mijnheer de schout, ik ben tot uw dienst, maar ik kan niet nalaten, u te wijzen op het zonderlinge van uw gedrag. Gij schijnt namelijk de verklaring van een troepje schurken hoger aan te slaan, dan die van een Engels edelman.

— Zij beweren het, hield de schout koppig vol. Kun je het tegendeel bewijzen, des te beter voor jou en dan zal de straf hun niet ontgaan. Maar voor het ogenblik ben ik verplicht je in verzekerde bewaring te houden.

Raffles wierp nog een enkele blik op het stugge, vastberaden maar niet al te snuggere gelaat van de rechtsambtenaar en hij begreep, dat hij te doen had met een van die bekrompen geesten, die zich alleen maar houden aan hun plicht, zonder zich om iets anders te bekommeren, zelfs al zou dat andere geheel in strijd zijn met de logica.

De man vroeg zich niet af, welke reden een blijkbaar rijke vreemdeling kon hebben gehad, om een man als Barrington te vermoorden. Hij hield zich alleen maar aan de verklaring van diens metgezellen, die hij misschien nooit van tevoren gezien had.

Er viel voorlopig niets aan te doen. Hij moest zich schikken, want anders zou het ongetwijfeld op een schietpartij uitlopen en die wilde hij tot iedere prijs vermijden.

Raffles stapte op Brand toe en wisselde snel enige woorden met hem in het Spaans, een taal, waarvan hij met zekerheid kon weten, dat geen van de aanwezige mannen deze verstond. Daar-

na drukte hij hem de hand, klopte de reus, die er bleek van woede bijstond, bemoedigend op de brede schouder en boog toen hoffelijk voor de twee verschrikte meisjes:

— Gij behoeft u niet ongerust te maken. Het misverstand zal spoedig worden opgehelderd.

— O, daaraan twifelen wij niet, zei Suzan op levendige toon. Het is duidelijk, dat er hier een komplot tegen u beraamd is, ik weet zeker dat u die man niet in koelen bloede vermoord kunt hebben.

— Dat is voor mij voldoende, zei Raffles. Gij kunt volkomen vertrouwen stellen in mijn vriend. Morgen hoop ik weer bij u te zijn. Neem vooral veel rust en verwijder u nooit van elkander en liever ook niet van mijn twee vrienden.

— Wij beloven het u, zei Suzan eenvoudig en aan haar trillende lippen was het maar al te duidelijk te zien, hoezeer zij onder de indruk was van dit plotselinge afscheid.

Raffles drukte zijn pelsmuts op het hoofd, moest op bevel van de schout zijn revolver afleggen en wendde zich naar de deur.

Daar vlak bij, in de halfdonkere

gang, stonden drie of vier mannen bijeen.

— Aha, nu weet ik uit welke hoek de wind waait, zei Raffles, toen hij het grijnzende gezicht zag van Buster Key.

— Het zal je nog berouwen, dat jij mij die paarden voor mijn neus hebt weggekaapt, zei de bandiet dreigend.

— Ik denk, dat wij nog wel een appeltje met elkander te schillen zullen hebben, broer, zei Raffles koel. Je vergist je, Key, als je denkt, dat het hierbij blijft.

Toen ging hij hem voorbij, tussen de twee ondergeschikten van de schout in. Key riep hem een verwensing achterna, toen hij plotseling een geweldige vuist vlak voor zijn neus zag en een boos gezicht van een zwaar gebouwd man dicht bij het zijne ontwaarde, die hem dreigend toebeet:

— Laat ik nog een kik van je horen, schurk, en ik sla je met deze vuist zo plat als een schol.

Er kwam een vals licht in de ogen van de bandiet, hij bromde iets voor zich heen, en sloop, na zijn kornuiten een wenk te hebben gegeven, weg als een hond, die een schop op een gevoelige plaats heeft gehad.

HOOFDSTUK VI.

DE TAS MET GELD

— Ik vrees dat dit meer is dan een eenvoudige wraakneming, zei Brand, zodra de kamerdeur dicht was. Zij hebben ons willen scheiden, de schurken. Maar het afschuwelijke middel, dat zij daarvoor gebruikt hebben, zal hun geen geluk aanbrengen. Ik heb met mijn eigen ogen gezien, miss Suzan, hoe Barrington viel, door een kogel, die door die stommelingen zelf was afgevuurd, toen zij mijn vriend meenden te trefsen.

— Ik weet immers, dat hij onmogelijk zo iets kan gedaan hebben, zei Suzan met trillende lippen. Ik zou zo graag hem willen helpen.

— Hij zal geholpen worden, maak u maar niet ongerust, zei Brand glimlachend. Heb ik u niet horen zeggen, dat gij nog enige toiletartikelen nodig had?

— Inderdaad, als ze hier te krijgen zijn, antwoordde Irma.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen, zei Brand. Maar dan moet het nu

gebeuren. Over een paar uren zijn er andere dingen te doen.

— Maar dan moeten wij toch uit elkaar gaan en dat heeft Lord Wolverton verboden, zei Suzan.

— Stel u gerust, onze reus blijft bij uw vader, stelde Brand haar tevreden.

— Wie een vinger naar hem uitsteekt, die hoeft er niet aan te denken, het ten tweede male te doen, riep de reus grimmig uit. Ik pas op uw vader en op het valies met geld en wie er aanraakt, die zal het niet navertellen.

— Wij zijn over een half uur zeker weer terug, ging Brand voort, en dan zullen onze reus en ik een hartig woordje gaan spreken met Buster Key. Hij zal zijn verklaring moeten terug nemen en op schrift stellen en binnen een paar uren is de gevangene weer in ons midden.

De meisjes hadden intussen hun warme pelzen aangetrokken, Brand had zijn muts op het hoofd gedrukt en over

tuigde zich, dat zijn revolver op de goede plaats zat.

Toen nam hij Henderson wat terzijde en fluisterde:

— Je laat het valies natuurlijk tot geen enkele prijs in de steek. Wacht hier in deze kamer, tot wij weer terug zijn. Op straat waar het druk is, zullen zij ons natuurlijk niets durven doen. En jij laat hier niemand binnen.

— En de oude heer? vroeg Henderson, met een onzekere blik in de richting van de geleerde.

— Het is misschien het beste, dat hij naar zijn eigen kamer gaat. Sluit hem daar desnoods op tot wij terugkomen. Hij zal het niet eens merken. Maar je mag hem in geen geval op straat laten gaan, want daar zou hij met zijn verstrooidheid kunnen verdwalen, of andere onaangename avonturen beleven.

— Ik zal er voor zorgen, mijnheer Brand, en als hij tegenstribbelt, sluit ik hem op.

— Nu, dat zal niet nodig zijn, zei Brand lachend. Tot straks; binnen een half uur zijn wij terug. En dan rekenen wij met Buster Key af. De kerel moet zijn gemene beschuldiging intrekken.

Nog een handdruk en toen verliet Brand het vertrek en Henderson die hem op de drempel van de deur staande, een ogenblik nakeek, zag al weer de gluperige tronie van Buster Key, die haastig wegsloopt.

De reus wreef zich eens over de kin, en bromde voor zich heen:

— Wat heeft die kerel toch hier in de buurt rond te zwerven? Het lijkt wel of hij ons beloert. Zouden zij het soms op die tas met geld voorzien hebben?

Henderson ging naar een hoek van het vertrek, lichtte daar een paar reisdekens op en nam het kleine, sterke valies van varkensleder, dat het contant geld bevatte, hoofdzakelijk Engels bankpapier, maar ook vrij wat gemunt goud.

Hij zette de zware tas midden op tafel, ging er voor staan, met zulk een dreigend gelaat, alsof hij reeds het hoofd moest bieden aan een stel rovers

en bromde:

— Daar staat het. Laten zij er maar eens aan durven komen. Ik zou wel willen weten wat die kerels van zins zijn. Het kan een knokpartijtje worden en daarbij zou die oude man daarginds mij maar voor de voeten lopen. Ik zal hem naar zijn kamer brengen.

Hij nam het valies in de linkerhand, liep op de geleerde toe, vatte hem onder de linkerarm, trok hem van zijn stoel omhoog, zoals men dat met een klein kind doet, terwijl hij hem sussend toesprak:

— Ga maar eens met mij mee, oude heer. Je boek mag je meenemen. Zie je, het zal hier in de kamer misschien warmer worden, dan goed voor je is.

— Maar ik wil hier blijven, protesteerde de oude geleerde heftig.

— Ja, maar dat gaat niet, hield Henderson vol en dadelijk daarna voelde de oude Macpherson zich door de reus meevoeren, waartegen zijn zwakke krachten niet waren opgewassen.

De kamer voor de twee meisjes en hun vader was nauwelijks twintig passen verder in de smalle gang, die slecht verlicht was.

Henderson opende de deur, overtuigde zich, dat de kachel behoorlijk brandde, geleidde de geleerde naar een gemakkelijke stoel, drukte er hem in neer, en zei op zijn gemoedelijke toon:

— Blijf daar nu maar rustig wat lezen, vadertje, en maak je nergens bezorgd over. Straks komen we je weer halen. En niet de kamer uitgaan, want dat is streng verboden.

Verbluft keek Macpherson die geweldenaar, die met hem omsprong als met een schooljongen, over de rand van zijn stalen bril heen na, totdat hij de deur gesloten had, en de sleutel in het slot had omgedraaid.

Met het kostbare valies nog altijd in de hand ging Henderson naar het grote logeervertrek terug, ontsloot de deur, trad binnen, stak de sleutel van binnen in het slot, sloot zich zodoende zelf op en zette tenslotte het valies weer op tafel.

Hij stak een pijp op en ging in een

der gemakkelijke schommelstoelen zittert dicht bij het vuur. Tot tweemaal toe meende hij de planken in de gang te horen kraken onder sluipende voetstappen.

Maar hij keek nauwelijks op. Hij wist niet wat vrees was en zijn revolver was onder zijn bereik. Niemand zou het wagen, deze kamer te betreden zonder dat hij het wilde. Het was trouwens onmogelijk, want de zware deur was op slot en voor het raam was het dikke luik met de ijzeren bout gesloten.

Door het kleine kijkgat kon men, als men wilde, een blik op de hoofdstraat slaan. Er vertoonden zich daar nog maar heel weinig personen, want het was bitter koud en bijna allen vertoefden in een van de speelzalen, kroegen of danshuizen.

Maar eensklaps schrok Henderson op uit zijn vaag gesoes bij de roodgloeiende kachel. Hij hoorde een zwakke stem, die om hulp scheen te roepen maar slechts met moeite, alsof die stem kwam uit een half dichtgeknepen keel.

Maar toch herkende hij de stem onmiddellijk, ondanks de afstand en de gesloten deuren. De oude Macpherson verkeerde in gevaar.

Bij die gedachte vergat de reus alles. Zijn eigen veiligheid, het valies, dat hem was toevertrouwd, het verbod om de kamer te verlaten.

Hij snelde naar de deur, rukte deze woedend open en rende de smalle gang in met dreunende stappen en briesend als een woeste stier.

De deur van Macpherson's kamer stond op een kier. Eén duw was voldoende om deze open te doen vliegen en hij ging naar binnen.

De oude Macpherson lag op een der smalle rustbanken en tastte met bevede vingers naar zijn hals, zeer ontdaan, maar blijkbaar ongedeed.

De ogen van Henderson zochten de kamer af, maar er was niemand te zien.

— Wat is er gebeurd? vroeg hij, op de geleerde toetredend, die over zijn hele lichaam sidderde:

— Ik... ik weet het niet, stotterde de oude man, ik zat te lezen en de deur

werd opengedaan. Ik dacht eerst dat jij het was, waarde vriend, maar er kwam een kerel naar mij toe, die mijn keel dichtkneep alsof hij mij wilde wurgen. Ik geloof dat ik toen om hulp geroepen heb.

Henderson liet hem niet verder eens uitspreken. Hij nam hem eenvoudig onder een van zijn armen en trok hem met zich mee. Hij zette hem weer in zijn stoel bij de kachel in de grote kamer, waarvan hij de deur wijd open had laten staan.

Toen pas viel zijn blik op de tafel in het midden. Een ogenblik bleef hij stokstijf staan, zacht kreunend. De tas met geld was verdwenen.

De reus slaakte een gebrul als een wild dier en riep:

— Het was een valstrik. Zij hebben het alleen gedaan, om mij hier weg te lokken, de schooiers. Zij hebben ons bestolen. De geldtas is weg.

Macpherson keek hem als verdwaasd aan, en gaf toen als enige oplossing aan, met zijn bevende zwakke stem:

— Geef het dadelijk aan bij de politie. Stel je in verbinding met de hoofdcommissaris.

— Naar de drommel met de hoofdcommissaris, brulde Henderson. Ik zal het zelf wel opknappen. Blijf hier zitten en sluit de deur achter mij. Laat niemand binnen, wiens stem gij niet herkent. Als mijnheer Brand terug komt, zeg dan wat er gebeurd is, en dat ik de dieven achterna ben. Ze kunnen onmogelijk ver zijn en misschien zelfs nog in huis.

Zonder de oude man tijd te gunnen, iets te zeggen, snelde hij het vertrek uit, en wierp op de gang het raam, dat uitzicht gaf op de straat open. Een ijzige luchtstroom drong binnen. Hij stak het hoofd naar buiten, en zag dat het had opgehouden met sneeuwen, de maan scheen en hij kon vrij ver links en rechts de hoofdstraat afzien.

Op een afstand van ongeveer honderd meter zag hij een slede, door een tiental honden getrokken, en omringd door vier of vijf mannen, die de dieren met ruw geschreeuw en zweepslagen tot gro-

te spoed aanspoorden. Henderson was er van overtuigd, dat hij de schorre stem van Buster Key herkende.

Natuurlijk was hij de dief. Nu nam hij de vlucht en dat moest ten minste voor de schout een voldoende bewijs zijn, dat de kerel had gelogen, nu hij niet eens zijn beschuldiging gestand durfde te doen en een tweede verhoor ontweek. Maar hij ging er met het valies van door en dat was op het ogenblik het allerergste.

Hij gooide het raam dicht, vloog de trap af en ging de slecht verlichte schuur binnen, waar hun slede en hun honden waren ondergebracht.

Hij verwachtte dat de honden hem vrolijk tegemoet zouden springen, maar de dieren bleven stil in de hoek liggen. Met een angstig voor gevoel kwam hij nog wat naderbij.

Slechts met moeite onderdrukte hij een vloek. Van de tien honden lagen er zes dood in een hoek, de lichamen nog warm en slap, en de andere lagen zacht te kreunen en zouden niet lang meer leven. Henderson begreep onmiddellijk dat de dieren door vergif om het leven waren gebracht, natuurlijk met het doel om een achtervolging te voorkomen of althans te vertragen. Trillend stond de reus een ogenblik na te denken.

— Die laffe ellendelingen, mompelde hij binnensmonds, maar ik zal ze het betaald zetten. Hij keek om zich heen. In de schuur lagen nog zes honden, blijkbaar zeer verzwakt door een lange tocht en dus onbruikbaar.

Hij snelde naar buiten, en zag bij de ingang van de schuur O'Brien staan met een grijnzend gelaat, die op zoetsappige toon vroeg:

— Is er iets niet in orde, vriend?

— O, alles is keurig in orde, antwoordde Henderson en een ondeelbaar ogenblik later was O'Brien niet meer de grijnzende Ier, maar een hoop vodden, zonder veel leven er in en neergekwakt tegen een steunpilaar van zijn eigen veranda, die als een rietje was afgekapt.

— Jij zult er wel iets mee te maken

hebben gehad, beroerling, aldus verontschuldigde Henderson zich. En zo niet, dan had je beter gedaan, je mond te houden.

Hij ging het logement weer binnen, op zoek naar iemand, die wellicht een stel honden te verkopen had, ofschoon hij vreesde, dat niemand ze zou willen afstaan.

En toch was iedere minuut kostbaar.

Hij trad de gelagkamer binnen, waar het zeer vol was en waar men van het gebeurde niets schein te hebben bemerkt en riep met een stentorstem, boven het gefengel van de piano uit:

— Is hier iemand, die tien goede honden te verkopen heeft, vijftig dollar per stuk?

Een ogenblik werd het dansen gestaakt, want allen keken verbaasd naar die geweldenaar met zijn verwrongen trekken en verward haar, die daar zo eensklaps honden wilde hebben.

De prijs was zeer hoog, maar een antwoord kwam er niet.

Men was op nauwelijks tien dagen reizen van de plek waar het goud gevonden werd en niemand dacht er aan, op dat ogenblik van zijn honden afstand te doen.

Wanhopig draaide Henderson zich om, snelde de straat weer op, en begon wild met zijn armen te zwaaien, toen hij in de verte Brand en de twee meisjes meende te zien, die terugkwamen van hun boodschappen.

Brand moest hem dadelijk hebben gezien, want alle drie verhaastten hun tred en zodra hij zich verstaanbaar kon maken, riep Brand:

— Wat is er? Is er wat aan de hand?

— Ze hebben het valies gestolen. Ik heb ze zien wegrijden met hun slede en onze honden zijn vergiftigd, hijgde Henderson.

Brand maakte een gebaar van schrik en zei, Henderson in de borst grijpend:

— Hoe is dat mogelijk? Je bent dus de kamer uitgegaan?

— De oude heer was in zijn kamer en riep om hulp; ik kwam kijken wat er te doen was en het bleek een valstrik te zijn. De bandieten maakten er ge-

bruik van, om tijdens mijn afwezigheid het valies te stelen.

Brand maakte een wanhopig gebaar. Dat geld was alles wat zij bij zich hadden aan waarde.

Hij dacht een ogenblik na en zei toen kortaf:

— Dan moeten wij aanstonds de schout inlichten. Hij is een koppig man, maar zal nu toch wel begrijpen, wie Buster Key is. Hij moet ons helpen met zijn honden. Het is een geluk dat het heeft opgehouden met sneeuwen, misschien vinden wij hun spoor terug. Welke richting gingen zij uit?

— In noordelijke richting. Fort Joekon is waarschijnlijk hun doel.

— Haal dan de slede vast te voorschijn, breng er de wapens in, en wat wij aan levensmiddelen hebben. Ook de dekens. Ik zal de oude heer gaan waarschuwen. Komt mee.

Dit laatste was tot de twee zeer ontstelde meisjes gericht, die het korte, in afgebroken zinnen gevoerde gesprek met klimmende rust hadden gevolgd.

Zij liepen snel de trap op en vonden Macpherson, die de deur voor hen opende en blijkbaar al hersteld was van de schrik, want hij had zijn onafscheidbaar boek al weer in de hand.

In een oogwenk hadden zij alles bijeen gezocht, wat zij nodig konden hebben en snelden de trap af. Brand kon niet nalaten, met een nijldige stem op te merken:

— Dit is Circle, de stad, waar wij twee dagen rust zouden nemen.

— Dat betekent niets, riep Suzan, wij kunnen in Fort Joekon onze schade inhalen. De hoofdzaak is, dat wij de dieven achterhalen. Als ik bedenkt, dat het alles onze schuld is, dat wij u in die toestand hebben gebracht, maar het was onopzettelijk.

— Praat daar niet van. Het was een heel prettige ontmoeting, riep Brand, onder het voortlopen.

Zij waren nu bij de schuur en Henderson had geheel alleen de zware slede naar buiten geduwd en toen dacht Brand pas aan de logementhouder.

— Waar is O'Brien? vroeg hij. Wij moeten hem toch betalen.

— Hij is al betaald, mijnheer Brand, zei Henderson, kijk maar, hij ligt daar als een krakeling om de voet van die houten paal.

— Wat is er gebeurd? Wat heeft hij gedaan? riep Brand verschrikt uit.

— Hij lachte, mijnheer Brand, dat is alles. Hij heeft met die schurken meegedaan en hij lachte nog op de koop toe, vroeg of alles in orde was en toen heb ik hem een dreun gegeven, die hem zal heugen. Wat de betaling betreft, als u nog wat geld hebt, kunt u een paar dollar in zijn zak stoppen.

Brand volgde deze raad op en toen duwden de twee mannen de slede zo snel zij konden naar het huis van de schout, die gelukkig niet ver van daar woonde, vlak naast de gevangenis.

De meisjes volgden zo snel zij konden met de oude Macpherson.

Henderson sloeg met zijn vuist een roffel op de deur van het huis en bijna onmiddellijk verscheen de schout, met een pijp in zijn mond. Henderson zei bars:

— Wij behoren bij Lord Wolverton, die gij vanavond van ons hebt weg gehaald. Henderson kon met moeite zijn ongeduld bedwingen en dacht wel aan andere dingen dan aan beleefdheid.

— Welnu, wat zou dat? zei de schout, terwijl hij de armen over elkaar sloeg.

— Ik zou u willen verzoeken, uw arrestant dadelijk in vrijheid te stellen, zei Brand snel, voor Henderson de mond had kunnen openen. De kerel die hem vals beschuldigd heeft, is op het ogenblik onderweg naar het noorden met al ons geld, en bovendien heeft hij onze honden vergiftigd. Dat zal wel reden genoeg voor u zijn, om niet langer aan de zogenaamde moordaanslag te geloven?

De schout nam verbluft zijn pijp uit de mond en riep:

— Is dat waar? Is Buster Key er van door met uw geld?

— En de honden zijn dood. Buiten staat onze slede. Ik verzoek u, ons onmiddellijk aan een hondenspan te hel-

pen. Die Key heeft nog meer op zijn kerfstok. Het verwondert mij, dat gij zijn woorden ook maar een ogenblik geloofd hebt.

— Zij deden er een eed op, bromde de schout, die nu blijkbaar begon in te zien, dat hij, nog maar pas aangesteld, eigenlijk buiten zijn boekje was gegaan en nu gaarne zijn vergissing goed wilde maken, die hem door de dorpsbewoners zeker niet gunstig zou worden aangerekend.

Hij krabde zich achter het oor en zei:

— Ik zelf heb mijn honden niet lang geleden verkocht, toen ik nog niet was aangesteld en wij werken nu met een gehuurd span. Maar de beesten zijn doodmoe en zeker niet met goede woorden of slagen overeind te krijgen. Een van mijn mannen is de hele dag met hen op de vlakke geweest.

— Maar er moeten hier in het dorp toch honden te krijgen zijn, riep Henderson woedend, zo niet goedschiks dan kwaadschiks. Gij kunt er toch wel een stuk of tien opeisen?

De schout schudde ontkennend het hoofd. Hij scheen een beetje langzaam van begrip te zijn en de twee mannen verbeterden zich van ongeduld. Op dat ogenblik kreeg Henderson een goede inval. Hij boog zich naar Brand over en fluisterde hem in:

— Ik weet waar de honden van die Ierse schurk zijn, van O'Brien, de logementhouder. Ik ga ze van hem lenen.

— Goed, maar leen ze niet al te hardhandig, fluisterde Brand terug. Wij zullen hem er later wel schadeloos voor stellen. Ik wacht met mylord aan de grens van de stad.

De reus verdween in de duisternis, en een minuut later kon Brand Raffles de hand drukken, die volkomen kalm was en alleen maar tot de schout zei, terwijl hij hem strak aankeek met zijn felle, grijze ogen:

— Het zal mij moeilijk vallen, schout, om deze onverantwoordelijke daad van u zo spoedig te vergeten. Misschien zult gij er nog wel eens spijt van hebben.

— Ik deed mijn plicht, zei de schout kortaf.

Raffles haalde slechts de schouders op.

— Wat denkt gij met de dieven van mijn geld te doen?

— Ja, dat wordt een moeilijke kwestie, bromde de schout. Ik durf in deze tijden, nu het hier krioelt van allerlei gespuis, mijn mannen niet uit Circle laten gaan, maar ik beloof u dat ik zo gauw als ik kan de mannen van de bereden politie zal waarschuwen.

Raffles had Brand reeds onder de arm gegrepen en nu verliet het groepje haastig het ongestuurd huis en verdween met de slede in de duisternis.

Aan de grens van het dorp, dicht bij de laatste huizen, hielden zij halt. Zij moesten nog tien minuten wachten, alvorens een luid geblaf en de nadering van een reusachtige gedaante aankondigden, dat Henderson zijn taak volbracht had.

Hij kwam aanlopen met een tiental flinke honden, die zeker goed gedresseerd waren, want zij volgden, alsof zij al voor de slede gespannen waren.

— Hier zijn de honden van O'Brien, mylord, deelde hij rustig mede.

— Heb je er last mee gehad, James? vroeg Henderson glimlachend.

— Helemaal niet, mylord.

— Dus hij stond je de dieren dadelijk af? vroeg Brand verbaasd.

— Dat niet, mijnheer Brand. Hij wei-gerde pertinent, maar ik wist hem te overtuigen, dat hij ongelijk had, en toen gaf hij toe. Ik denk dat hij binnen een week wel weer op de been zal zijn.

Raffles en Brand wisselden zwi-gend een blik. Zij kenden de overredingskracht van de reus. Die logementhouder zou er wel niet zijn afgekomen zonder lichamelijke nadelen. Maar hij leefde nog en zij hadden de honden, wat voor het ogenblik het voornaamste was.

De dieren werden onmiddellijk voor de sleden gespannen, de mannen deden hun sneeuwschoenen aan en voort ging het, de vlakke tegemoet.

— Zoudt gij misschien liever zijn achtergebleven? vroeg Raffles na een ogenblik aan de meisjes, toen de slede snel over de bevroren sneeuw gleed?

— O neen, in het geheel niet, antwoordde Suzan, als wij u tenminste niet tot last zijn. Wij voelen ons volkomen veilig bij u. Tot geen prijs had ik willen achterblijven in Circle.

— Dan is het goed. Ik hoop dat alles spoedig vereffend zal zijn.

De nacht was koud en zeer helder. De maan stond laag aan de hemel en goot haar licht uit over de geheimzinnige witte vlakke, ten westen begrensd door het gebergte.

Raffles en Brand zochten ijverig naar een spoor. Eerst konden zij niets vinden, want de gehele dag waren er mensen, honden en sleden naar het noorden getrokken, maar na een uur ongeveer vonden zij een afzonderlijk sledespoor, verser dan de andere. Het bleek naar de rivier te leiden.

Het kon omstreeks elf uur in de avond zijn en vader en dochters waren in hun warme dekens in de zacht voortglidende slede in slaap gevallen, toen Raffles wees naar een donker punt in het noorden. Brand riep, zijn geweer van de slede nemend:

— Dat moeten zijn zijn.

— Neen Charles, want die mensen komen hierheen.

Ongeveer vijf minuten later riep hij uit:

— Mannen van de Bereden Politie.

Nu herkende Brand ook de blauwe jekker, de breedgerande, grijze hoed met het koperen naamcijfer. Zij gingen naast een grote slede, bespannen door twaalf, blijkbaar nog frisse honden. Onmiddellijk riep Raffles:

— Hallo politie. Zijt gij een slede met vijf mannen tegen gekomen, zowat een half uur geleden?

De korte roep deed het span van de mannen onmiddellijk stil staan. Een hunner kwam naderbij en zei:

— Ja, niet ver van de rivier. Zij schenen nog al haast te hebben. Buster Key was er bij. Zij hadden last met twee vechtende honden, die ze aan het losnijden waren, ze konden niet meer mee. Ik heb altijd gezegd, dat die Key niet met honden weet om te gaan.

— Dan zou ik u willen verzoeken,

rechtsomkeert te maken en mij te helpen mijn geld weer in het bezit te krijgen, zei Raffles rustig. Key heeft mijn valies gestolen met alles wat er in zat. De schout kon geen mannen meegeven. Wilt gij mij helpen?

De agent liet zich de zaak in het kort uiteen zetten en toen was een scherp gesis voldoende, om de honden weer overeind te krijgen. Zij trokken de slede om, tot de voorzijde weer naar het noorden wees, en toen ging het zo snel mogelijk noordwaarts.

Een uur later kregen zij de slede van Key in het oog. Zonder enige waarschuwing begonnen de bandieten onmiddellijk te schieten.

Dadelijk werden de sleden bij elkaar gezet; men liet Macpherson en de twee meisjes uitstappen en er achter neerhurken. Brand had zich plat in de sneeuw geworpen en zijn dodelijk juiste schoten velden onmiddellijk een drietal honden zodat er een geweldige verwarring ontstond onder het span. Men kon zien hoe de bandieten met wilde gebaren bezig waren, de gedode honden uit het tuig los te maken.

De twee politiemannen en Raffles en zijn twee vrienden verdeelden zich haastig en maakten een omtrekkende beweging, zodat zij de mannen van Key van twee kanten onder vuur konden nemen.

Dezen bleven nog enige tijd als krankzinnigen vuren, tot twee hunner ernstig gewond waren en toen gaven zij zich over, wierpen hun geweren weg en staken de handen omhoog.

Met hun eigen wapens tot vuren gereed, kwamen de aanvallers naderbij en in een oogwenk waren de bandieten geboeid en werden in hun eigen slede geduwd, terwijl de gewonden een plaats vonden in de slede van de twee agenten der bereden politie.

— Is dit het valies in kwestie, mijnheer? vroeg een der agenten, de zware tas omhoog houdend.

— Ja, dat is mijn eigendom; kijk u maar goed, mijn letters staan er op. En ik zal u de inhoud beschrijven.

— Niet nodig, werde de agent af,

wij kennen Key wel en deze twee hier zoeken wij al lang. Als u soms naar Circle terugkomt, wilt u misschien wel getuigenis afleggen.

Met een stompje potlood krabbelde een der agenten haastig een soort proces verbaal en Raffles tekende het met de naam Lord Wolverton.

Toen zei hij tot Key, die hem, ineengedoken in de slede, met ogen vol haat aankeek:

— Misschien zou ik je hebben laten gaan, Key, als ik dit geld niet dringend nodig had gehad en als jij niet was wie je bent.

Een ogenblik later gleden de drie sleden opnieuw over de sneeuw, maar nu in een andere richting.

Die van Raffles, snel voortgetrokken door de goedgevoede honden, stoof naar het noorden, naar Fort Joekon, onder het koude licht van de maan.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

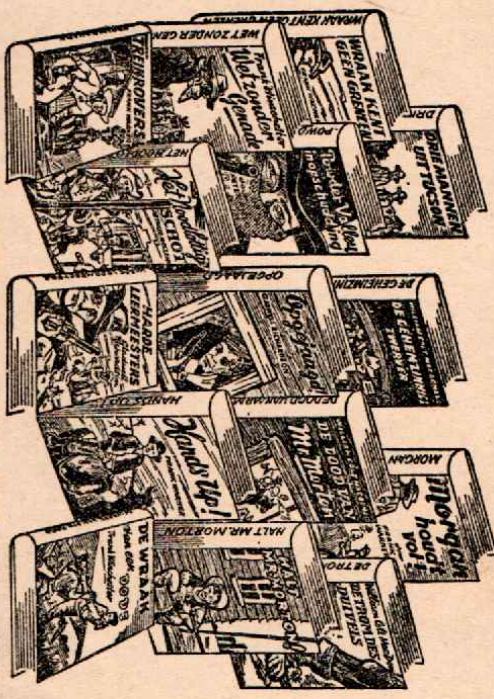
Gevaren in ijs en sneeuw

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neodelottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrank van een Dode } beide door
5. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgesagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen } Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige IZERTVAL door Arthur Maclean
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Colt MacDonald

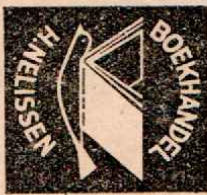
Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zand nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reimpoukosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gen. Giro N 2266
Telefoon 67007